

Част 1

1

Здравейте. Името ми е Бенедикт Томов и наскоро чукнах 30. Първият си милион направих малко преди това. И то, в България – страната, за която винаги съм смятал, че е срам и позор за развитието на хора като мен. А разни лумпени твърдят, че милион не може да се направи честно, още по-малко пък, тук. Големи тъпотии се раждат в кофти социум, ако не сте забелязали.

Опитах да започна малко по-академично с идеята, че това ще е нещо като очерк за живота ми, но май не ми се получи. Както сте забелязали веднага, си падам по философстването. И друго нещо ще забележите – то е склонността ми да наблюдавам на определени теми, които силно ме вълнуват. Понякога, когато темите са прекалено важни и емоционални, ми се иска да наблегна и физически, та да съм кристално ясен, ако ме разбирате.

Но първото, което ви се е набило на очи, е името ми. Дори няма да питам познах ли – аз си знам. Както с всяко нещо в живота ми, зад него се крие история. Хрумването да ме кръстят по такъв безобразен начин е на дядо ми Камен – бащата на мама, който по него време бил обсебен от исторически факти и романи за ордена на Бенедиктинците. Той с цялото си нахалство и авторитарност наложил името Бенедикт за първото и единствено отроче на първата и единствена своя дъщеря.

Чудно ми е защо баща ми не е изразил противно мнение, не е тропнал по масата и не ме е кръстил мъжката Иван, Георги или Петър, но предполагам, че чистак новия Москвич, подарък за сватбата от Камбата е имал нещо общо. А може да е имало нещо общо и това, че дядо Камен не е бил от хората, които търпят противно мнение и честичко е вменявал своето по насилствен начин на неверниците. Ако можем да опишем дядо ми с една дума, то това би било „турчин”. Преносно, разбира се. Иначе съм си чист българин. Арийски българин. Шегичка.

Но нещо друго ме гложди цял живот. Чудя се, дали ако вместо по Бенедиктинците, дядо се беше заплеснал по Кармелитките, сега щях да се казвам Карамел...

Честно казано, слава богу, че е умрял преди да навърша възрастта, в която се изграждат съзнателни спомени, за да не му се налага да се срещне в много драматичен битов спор с вбесения от последствията от носене на подобно идиотско име свой внук.

Не ме разбирайте погрешно, доволен съм от името си. Все пак имаше вероятност да си ме кръстят директно Камен или да ме именуват по буквата на някоя баба или дядо, както е нормално да се прави *и сега* в България. Слава на Бога, че не са изпаднали до там!

При все това обаче, дълги години трупах в себе си негативите от подигравките на другите по отношение на името ми и повярвайте ми, те не ме направиха по-добър човек.

2

Когато бях на 7, случайно чух в разговор на някакви минувачи иззад оградата в училище, че единия щял да си сменя името и отивал да подава документи.

Прибрах се вкъщи, застанах в героична поза със скръстени пред гърдите ръце и избухнах пред майка ми, че утре отивам да си подавам документи за смяна на името. По пътя бях решил, че много искам да се казвам Искрен – от името на едно момиче, в което тогава бях влюбен – Искра.

Майка ми изтърва дървената лъжица, с която бъркаше някаква чорба. Няколко секунди по-късно, когато дойде на себе си, вдигна лъжицата и без да каже нищо така ме изплющя по гъза с нея, че героичната ми поза и гордо изражение се замениха с продължително „Уа-а-а-а”, физиономия на пълно поражение и галоп из къщи, докато разтривах зачервения си задник.

След този случай повече не ми е хрумвало да си сменям името, още по-малко пък, да оповестявам на нашите радикалните си идеи.

Години по-късно имайки предвид моето собствено име и редица житейски наблюдения, нямаше как да не стигна до фундаменталния извод, че името определя житието. Е, и други разни неща са определящи, но името – името е най-важно. Един вид, това е кармата на човека. Така че ако един ден някой ви каже, че имате bad karma, изкарайте си го на вашите за лекомислието, с което са ви нарекли Звездолет, Гневота, Жмунц, Мимолетка, или пък Трубадур.

Тук е и момента да направя едно по-официално обръщение: Драги майки и бащи, ако детето ви стане хейтър, потърсете вината в себе си. И в шибаните си авторитарни родители.

3

Роден съм в средностатистическо соц семейство в голям областен град извън столицата през 1978-ма. Детството ми бе сравнително щастливо, като изключим невероятната ми кекавост. Като по часовник лягах болен на всеки два месеца в продължение на години. Вероятно заради това майка ми разви фобия. Хипохондрия по-точно. Тя – хипохондрията, сложи мрачен отпечатък върху живота ми и изграждането ми през първите 7 години. Направо им еба мамата, ако трябва да съм честен. Така както еба мамата и на всички последващи години до 18-тата.

Очевидно е, че не бях като другите деца. Не можех да играя до късно, защото *ставаше влажно* и се захладнаше; когато се изпотях ме прибираха да ми сменят потника или ако бях по-малко потен – ми слагаха *носни кърпи* под него, за да попият потта; когато карах колело ми пъхаха *вестници* под дрехите, за да не ме *пронизва* вятъра; сладолед ядях тайно, защото ми беше забранен, а газирано не можех да пия заради *гърлото*. И до момента не знаех какво точно щеше да ми стане на гърлото. Не ме дадох и на детска градина, вероятно поради същите причини. А бях и алергичен. Ако ми бяха набили някой гамаглуболин или пеницилин, сигурно щях да остана на място. Или поне така твърди майка ми. Поредицата чудатости продължава още дълго, но мисля че идеята е ясна, няма нужда да ви депресирам прекалено.

Разбира се, в един момент децата започнаха да ми викат „писано яйце”. Не беше приятно, да ви кажа. Но така е, хората не обичат различните. Само дето трябва дълги години и много размисъл, за да го осъзнаеш. А докато моментът с осъзнаването дойде, току виж тежкото наследство вече те е съсипало необратимо.

Така че работата на родителя е малко по-сложна. Не е само възпитание и алабала. Родителя определя бъдещето на детето си. Като се почне от името, та се свърши с хипохондрията. Изобщо не е детска игра да си родител и единствената ти грижа не е само да оцелее детето ти! А вижте как масово се нехае по въпроса. Много важно, че ще изкараш до пълнолетие един никому ненужен душевен труп! После защо толкова много хора посягали към наркотиците, самоубивали се или били интровертни. Ами защото родителите им са им ебали мамата, ето затова! И забележете, че цялото това безотговорно и безобразно поведение се пречупва през вечното оправдание „за твоё добро”. Да, само че, нали знаете – пътят към ада е постлан с добри намерения. Хич не ми беше комфортно да вървя по този път, честно.

4

Така де, схванахте – моите родители ми ебах мамата *за мое добро*, най-общо казано. Всичко това ме направи асоциален, неврастеничен и неподготвен за реалния живот.

Няколко пъти ме пращаха на оздравителни лагери и почти я докарахме до там, че да ме оставят да уча една година в *климатично училище!* Можете ли да си представите какъв чобанин щях да се върна след тази година?! Да уча на майна си гъзина с тъпите деца на разни имбецили. На кой нормален родител може да му хрумне подобна гавра, ебахти! „Ще те заточим половин-една година с изтрещели уроди на край света, ще ти пишем писмо на всеки две седмици и ще ти пращаме джобни да си купуваш колкото Републики искаш от павилиона – това е за твоё добро, мами!” Е, благодарен съм на съдбата, че не направи тази красива, пасторална картина на моето съзряване реална и можах да си уча в нормално училище.

Можете да се басирате, че макар в България училищните тъпотии да не са като в Америка, или поне по мое време не бяха, в училище не ми беше много лесно. Още повече, че в резултат на пословичната си кекавост, бях персистентно освободен от физическо. Не че имаше смисъл – идеята да не седя на вдигащия се прах, за да не ми се *провокира* бронхита не се осъществи особено, защото макар и освободен, в повечето време учителите ме задължаваха да кисна в салона на една пейка под шведската стена.

Но мама се погрижи за това, мъкнейки ме по десетки експертизи, представяйки дебели папки с документи в училище и вдигайки скандали, че ми съсипват здравето. В един момент, училищното настоятелство не издържа на периодичните мамини инвазии в дирекцията и от тогава нататък за мен час по физическо просто не съществуваше.

И не стига всичко това, ами и името ми. Вярвайте ми като ви казвам, че изобщо не ми беше лесно в училище!

5

И все пак, от детските си години пазя и изключително богати, и изграждащи спомени.

Помня например телевизора Радуга със *сензорни бутони* и зелен *цифров* индикатор за канала. Той беше върха на съветския технологичен гений, с който аз се сблъсках в първите няколко години от живота ми, когато вече очевидно съм имал и съзнателна памет. Радугата беше кулминацията на социалистическата планова доктрина. Еякулацията на съветския инженер върху лицето на американския му враг, така да се каже.

Съндъкът, който представляваше Радугата, тежеше 70 кило и бяха необходими няколко души да я наместват върху специално купеното за нея фурнировано шкафче, но веднъж застанала там, тя започна всяка вечер да облива хола с меката си трептяща светлина, а лицата на цялото семейство се озаряваха от чудото на *цветната* телевизионна програма. Сегиз-тогиз се озаряваха и от чудото на другаря Кашпировски. Тогава вкъщи се изсипваха разни съседи, тъй като пък, по някаква неведома причина, нашата Радуга единствена на околните 3 етажа хващаше руската телевизия. Сигурно си говореше на специален език със съветските ретранслатори, знам ли.

Най-забавното в тези Кашпировски вечеринки бяха подредените пред телевизора чаши с вода. Другарят *зареждаше водата в чашите с енергия през телевизора*. После ритуално всеки отпиваше по една глътка от тази вода и ставаше *видимо* по-здрав, по-силен и по-умен. Когато нашите за момент ме изпуснеха от поглед обаче, аз със светкавично движение плисвах водата във *фикуса*. Не мога да се занимавам с бабини деветини, ебаси! Но за мое учудване, *фикусът* отбеляза невидан в световната практика растеж. Може би ако си пиех редовно *заредената* вода, вместо да му я наливам, сега аз щях да съм един по-здрав, по-силен и по-умен *фикус*.

С годините Радугата започна да дава разни дефекти – гърмяха лампи, кондензатори и каквото още има в подобен телевизор. Накрая се налагаше някой периодично да я полага с юмруци, за да спре образа да се клати – комична картина, която продължи години. Защото никой не можа да отстрани проблема ѝ. За целта в един момент току до телевизора бе поставен специален *фотьойл*, от който татко извършваше гледането на телевизия, за да може когато образът заиграе, той с минимално забавяне да скочи на крака и да избуха няколко юмрука върху дървената кутия. За да не се пропусне нещо от богатата културно-информационна програма, не за друго.

Защо е било необходимо това, ще попитате вие. Защо не сме си купили направо нов телевизор?! Този си въпрос ще ми покаже, че не сте живели соца.

Не можеше просто да сменим Радугата за нещо друго. Нито имаше от къде да се купи нещо по-добро. Нито пък тя *си беше изживяла времето*. Защото за българина телевизорът беше и си остава покупка за поне 20 години напред.

Що за глупост, ще попитате отново вие. Трудно е за обяснение. Особено на хора, които не са живели в този свят на невъзможност да отидеш до магазина и да си купиш каквото поискаш когато го поискаш. Този свят наложи изграждането на специални навици у социалистическия гражданин. Навици като пестеливост, пресметливост, икономичност и крадливост, които и до днес дават отражение върху същността му. И ако другите бивши социалистически народи имаха шанса по-бързо да се капитализират и очовечат, лайняното петно ще седи върху българина и ще определя дните му още дълги години.

6

И все пак, известно време след това на татко му се отдаде възможност да купи *вносен* телевизор. Някакъв тираджия ги беше внесъл контрабанда и гледаше да ги развърже колкото може по-скоро – докато не са го надушили властите и го пратят на почивка в Белене или някое друго райско кътче.

Първо татко много дълго мисли. Толкова дълго, че накрая остана само един телевизор. Решението трябваше да се вземе светкавично. А татко хич не обичаше подобни обстоятелства. Той обикаля в кръг, пуфтя, чеса се по врата, изчислява нещо в един тефтер, пак обикаля, пуфтя и се чеса. Накрая се качи на заставата, която имахме по него време и отпраши в неизвестна посока. Върна се два часа по-късно, вече по тъмно с голям кашон. Подозирам, че нарочно е чакал да стане тъмно, та да не го види никой от съседите. Глупава наивност – по него време всеки знаеше всичко за комшулука, така че и нашата нова покупка не остана незабелязана.

Когато телевизорът излезе от кашона загубих ума и дума. Да ме прощавате, ама социализма може да прави свирки на капитализма докато му изпадат зъбите! Достатъчно е да видиш един японски телевизор в детските си години, за да разбереш от рано, че е абсолютно невъзможно социална система основана на пестеливост, икономия и кражби да стигне до другаде, освен до клоаката на световната история.

Но не мислеше така младото планоно семейство, което дойде да купи Радугата след два дни. Те също гледаха лъщящата Тошиба, цъкаха, пулеха се и безпардонно пускаха класически реплики като „Е-е, който си има пак ще си има” и „Какво да си говорим, друго си е да си началник производство... мхм, друго си е”. Представете ли си колко прост народ обитава тая държава? Като се почне от ехе-е едно време и се свърши с наши дни – същите тъпунгери са си тук и не са мръднали и на милиметър. Сякаш пред някой има пречка да бъде началник производство или каквото друго аналогично се сети. Всъщност има пречка. Тя се казва *отговорност*. Толкова е голяма, че рядко някой тъпунгер успява да я преодолее. А и защо да го прави, когато винаги може да се чувства онеправдан и да дудне по въпроса. За това не се иска отговорност. И акъл не се иска. Но такъв е животът – затова едни си купуват нова Тошиба, а тъпунгерите вземат старата им Радуга.

7

Както и да е. Мисълта ми беше, че вносните телевизори за българина в онези години бяха най-ценното в дома. И понеже нищо по-ценно в миришещите и изглеждащи по един и същи начин соц къщи нямаше, за телевизора се полагаха особени грижи. Първата работа беше *дистанционното* да се увие в найлонова торбичка, за да не влиза в него прах и прочее мръсотия. Можете да не се съмнявате, че това се случи мигом и у нас. А през първия месец кинескопът грижливо се забърсваше от прах всеки ден. В редките случаи, в които дистанционното падаше на земята наставаше гробна тишина. То се вдигаше внимателно, оглеждаше се от всички страни и след като се установеше, че нищо му няма, една невидима въздишка на облекчение преминаваше през стаята. Естествено, това не пречеше на виновника да му се дръпне едно подобавашо конско колко е нескопосан.

Не е учудващо, че вносните телевизори бяха и почти единственото и определено най-котиращо се нещо сред кварталните апаши. Дори в къщата да имаше касетофони, *уредби*, видеа и друга по-лека и удачна за крадене техника, крадците отдаваха предпочитание именно на телевизорите. Успяваха да ги продадат най-късно в рамките на час-два след кражбата, докато за другите неща им трябваше повече време, защото не бяха от първа необходимост – без касетофон можеш, ама без телевизор за къде си?! И какво е това *видео*? Да гледам *касетки с филмове* на него ли? Че от къде ще ги взема?!

Работата беше малко като във вица с лисицата, дето легнала, разчекнала се и каза „Вземи ми, Вълчо, най-ценното”, а той ѝ взел телевизора и си заминал. Сега, надявам се, разбирате каква сериозна житейска почва има в този виц.

8

Макар че родителите ми наистина се стараеха да ми осигурят добро детство и не мога да кажа, че някога нещо ми е липсвало, че са ме били и не са ми давали разни неща, в комуникацията помежду ни имаше някаква пропаст.

Най-ясно я усетих, когато баща ми дойде да ми говори за чекиите. Предполагам това е нещото, което всеки родител трябва да направи, когато синът му достигне определена възраст.

В този разговор татко беше малко по-притеснен от мен, може би защото нямаше идея колко списания вече съм оплескал.

Хъката-мъката най-накрая стигна до същината на нещата и я изплю.

- Не го прави много често – каза ми с чутовен напън той. – Изразходва се много енергия.

Уау! Евала на школата на социализма! Изразходвала се била много енергия. Един вид – не си бий чекии, труженико, преди да застанеш на струга, че хем ще закъса плана, хем някой сакатлък може да стане от притъпеното ти внимание. Само дето не каза, че се ослепява или оглупява – абсолютно очаквано би било.

По въпроса със секса тогава и без това си цареше информационно затъмнение, така че се налагаше човек да се образова сам.

Най-яркия пример за малоумщина по темата, който ще помня до края на дните си, беше в един от часовете на класния, когато ни заведоха в ХЕИ да ни прожектират филм „за отношенията между мъжете и жените”. Естествено, докато очаквахме трепетно прожекцията, ние хихикахме, ръгахме се с лакти и червени до ушите гледахме към *женките*.

Пуснаха ни филма, който все пак бих искал да ви пресъздам, в случай че сте нямали уникалния шанс да го видите. Ще ви отнема само две минути, но ще ви нахраня с вяра. С вяра в *плановото* ебане по времето на соца.

Значи, сюжетът е следния. В един парк се шляе някакъв келеш с ръцете в джобовете – очевидно безделник и двойкаджия – нормалните ученици не се шляят в парковете по никое време. Не щеш ли, какво да види той – на една пързалка се изпружила една мома с бял чорапогашник и гледа похотливо. Келешът се озърта, обаче никой друг наоколо няма, следователно момата се усмихва именно на него. И първата му работа е да отиде при нея и да си се поусмиват малко. Следващ кадър: двамцата вече са в апартамента на някой – не става ясно чий. Започват да се целуват. По устата!

Тук вече ние не издържаме и започваме яко да се ръгаме с лакти и да хихикаме ехидно.

По едно време я докарват до там, че той ѝ сваля ризката и отдолу се вижда сутиен.

В този момент вече щяхме да избием тавана на залата. Във въздуха се носеше едно постоянно скърцане и хъмкане.

Докато ѝ маха ризката нехранимайкото я пита „С всички ли правиш това?“, а малката никаквица отговаря „Не, само с тези, които ми харесват!”

Невероятно, драги зрители, просто невероятно! Курволякът от парка имал и преференции!

После те се налягат, а ние се изпонапикаваме и изпонасираме от смях, вече морави до зад ушите.

Следващ кадър, никаквицата седи угрижена и гризе нокти на добре познат черен болничен диван. Камерата се отмества към табелката на вратата, която гласи „Кабинет премахване бременност”. Филмът свърши.

Ето така социализмът смяташе, че трябва да ни ограмоти за секса. Нищо чудно, че баща ми с хъмкане извади от 10 кладенеца вода и накрая пак каза потресаваща глупост.

Да ме прощават, ама мен Пентхаусите на комшията отдавна ме бяха ограмотили далеч по-квалитетно.

9

Бях на 13 години когато дойде демокрацията и изведнъж се оказа, че учителките вече не са другарки, а *госпожи*. Докарах я само до пионерче. Аха да прекрача в комсомола и мръсната демокрация дойде. А какви неща съм чувал за комсомола, ох! Оргии, цигари, алкохол, чудеса. Чаках с нетърпение да се присъединя към елитарната общност, към *корпоративната младеж* на социализма. Но уви.

В очите на родата по него време Бене беше обещаващо дете. Свиреше на пиано, ходеше на уроци по чужди езици, спортуваше и т.н. Малко не ми вървеше математиката, нали, но това е пренебрежимо. С уроци всичко се постига. И в опит да ме направят добър човек, труженик, интелектуалец и изобщо примерен гражданин, мама и татко наливаха пари в моите уроци по математика. Но дори с уроци, тя не ми потръгна. И с нарастването на сложността на задачите започнаха проблемите.

Оценките ми по предмета през годините прогресивно започнаха да спадат, като накрая, точно преди абитуриентската си бях заплашен от поправка. С две тройки през срока и 3-2-2 на класното, което беше по нова система и имаше три съставни части, оценяващи се отделно, поправителния ми беше в кърпа вързан. За щастие, понеже по всичко останало видимо бях добре, г-н Тороманов реши, че просто не съм за този предмет. Естествено, той не допусна нито за миг, че проблемът може да е в неговия подход, който аз наистина не разбирах. Но когато си плейбоя на училището и всички учителки и млади и стари ти се усукват в учителската стая, трудно е да приемеш, че нещо в теб не е наред. Тогава г-н Тороманов направи благороден жест и ми писа тройка за срока и годината – хем да не ме посрами преди абитуриентската, хем да не се занимава през лятото, защото аз щях да бъда единствения с поправка в целия техникум.

Горе-долу по него време спрях да бъда толкова обещаващ в очите на мама, татко и родата. Всичките им надежди, че ще се изградя като човек пропаднаха. Не знам защо родителските надежди за бъдещето са свързани основно с математиката и литературата. Провалът в която и да е от тези области е сигурен признак, че ще се провалиш и в живота, а провалиш ли се и на двете места, тогава е по-добре изобщо да не си се раждал. Е, аз се провалих само по математика. По литература с цената на невероятен стоицизъм издържах. Но все още мразя шибания Вазов заради откровеното му насаждане на расова омраза, Йовков ме изваждаше от равновесие с драматичните си повествования, а на оня патетичен пролетарий Вапцаров с глуповатата му поезия, бих му откъснал топките! Години наред преглъщах личното си отношение и съпротива към тези *стожери* на българската литература не за друго, а защото осъзнавах, че животът ми наистина ще бъде провален, ако изкажа истинското си мнение за тях публично. Щяха да ми скъсат гъза просто. Такава е системата на образованието у нас. Кара учениците да трупат негативизма и недоволството в себе си, а после възкликва „Олеле, има агресия в училищата!“ Майка ви да еба! Естествено, че ще има, ретроградни тъпаци! Не можеш да складираш насила лайна в нещо неустойчиво и те да не изригнат накрая! Изобщо някога мислили ли сте по въпроса, идиоти?!

Е, дойде време поне аз да си кажа какво мисля най-накрая, с чиста съвест и нотка на облекчение. Да го туря на „Под игото“! Да го туря на „По жицата“ в устата! А на „Моторни песни“ да го туря отзад!

10

В следствие на тази трупана агресия и недоволство, по него време започнах да пия редовно и да пуша. Мама го приемаше много навътре, сякаш да пиеш и да пушиш на тези години е нещото, което никой родител не би допуснал, че ще се случи на детето му. Имам предвид сега. Сигурно на времето *те* не са пиели и пушели. Сигурно са се събирали по разни пейки, рецитирали са стихове, гъдилкали са се и са бродирали на гергеф. Всъщност няма никакво значение, ако ще и така да е. Очакването, че нещата с децата ти ще се случват по начина, по който са се случвали преди 30 години е символ на твоят неуспех като родител, не на нещо друго.

М-да. И мама много се кахъреше за това, че не съм успял да отрасна по социалистически. Без вредните влияния на капитализма. Не знам, но съдейки по алкохолиците в блока, съставляващи 30% от общото му население, които за по-оригинално бяха и домашни насилници, и добавяйки към картинката техните собствени двойкаджии, които ги чакаше нелек живот и обременена психика, смело мога да заявя, че примерът на соца не беше много позитивен. Но това беше трудно за обяснение, защото обикновено мама отказваше да ме слуша и ми лепваше етикета „дебела глава“. Обърнете внимание как винаги, когато родителят се почувства безсилен и неочаквано изненадан от интелигентната позиция на детето си, той слага край на разговора с „дебела глава“ или „с теб на глава не се излиза“.

Татко по-спокойно приемаше алкохола и цигарите. Предполагам той щеше да се кахъри, ако бях момиче. Но училищните ми неуспехи и най-вече, математическото фиаско му бяха много по-тежки и представляваха много по-сериозен проблем. За някой, който се гордее с доктората си по математика, сигурно е тежък шут в зъбите с мръсна кубинка тоталната липса на математически нюх в първородния. Не знам, ако той ми беше преподавал уроци, вместо да ме праща при някакви негови колеги-пенсионери, сигурно нещата щяха да бъдат по-добре. Но той беше прекалено зает с работата си – изчисляваше въртящи моменти на турбини за водни централи и не знам си още какви тъпанарщини.

11

Макар симптомите за математическата ми некадърност да не бяха от вчера, родителите ми отказваха да повярват, че има хора, които просто не стават за дадено нещо. Затова ме напъваха и напъваха и напъваха. Първото им разочарование дойде след седми клас, когато не ме приеха в математическата гимназия. Нито дори в експерименталната математическа паралелка в кварталната гимназия. С 2.13 на първия и 2.41 на втория изпит, трудно можеш да влезеш където и да било. Дори не знаех, че двойките могат да не са чисти. Явно беше някаква нова система за оценяване.

Тогава седнахме на семеен разговор за моето бъдеще и те едновременно ми зададоха въпроса „Какъв искаш да бъдеш ти, бе?!“

Как да ви кажа, когато си на 13 години на такъв въпрос не се отговаря много лесно. Но понеже много обичах да си похапвам вкусни неща, в него момент казах единственото смислено за мен нещо: „Готвач“.

След това семейния разговор приключи със скандал. Тогава не разбрах защо според родителите ми беше по-престижно да си мастит математик, вместо готвач в класен ресторант. И все още не го разбирам. Те също очевидно не ме разбираха. В него момент „вдигнаха ръце от мен“ и казаха прословутата българска поговорка „Кой каквото си направи, никой друг не може да му го направи“. Това беше любимата поговорка на мама, която я повтаряше всеки път, когато според нея бях направил някаква *грешка* – да изляза с къс ръкав през зимата или да не изпия дежурното сурово яйце за закуска, примерно. Мама имаше убеждението, че нейната призма за живота е единствената правилна и вземаше много навътре всяко мое несъгласие. Въобще, голям цирк беше къщи от седми клас нататък.

12

За да не се задържам много в нервната обстановка, се записах на карате. Ходих три месеца и се отказах. Нещо ми дойде много тежко. Но пък научих три важни неща – да броя до 10 на японски, да правя една ката почти до края и да бия добри мае герита. Последното го научих малко насилствено. Веднъж сенсея реши да използва мен за круша при показването.

- Стегни се хубаво – каза. – Ама много хубаво се стегни! Стегна ли се?

Аз се напънах до насиране и кимнах. В следващата секунда вече летях метри назад. Когато най-накрая се приземих по гъз на дървения под всичко ми беше на забавен кадър. Еба си майката! Каратето е голяма работа! Няколко дни след това ми беше трудно да седя на задника, а коремът в точката на удара зверски ме болеше, но бях доволен – бях усвоил идеята на мае герито. Поне на теория. После просто спрях да ходя на тренировки.

Но каратето отключи в мен известна агресия. Проби една дупчица в балона на таеното ми през годините недоволство. Дупчица, която бавно, но сигурно се разширяваше. Станах по-сприхав, по-буен и от време на време се случваше да се сбия. И с момчета и с момичета. Не правех разлика. Всеки, който казваше нещо кофти трябваше да е подготвен за последствията, а не да ми излиза с плоски лафчета „Голям мъж ли си, че биеш жени, бе?!“ Момичета, моля ви се. Радвайте се, че все пак бях достатъчно галантен, за да минете леко. Че както по него време нямаше пластични хирурзи, някои от вас после щяха да стават само за свирки на околоръстното. И то с торба на главата.

13

Година по-късно ме приеха в ТОХ. Там показах едни нелоши заложи за готвач, но талантът ми очевидно не беше и в това, макар да бях на светлинни години по-добре от математиката. Еклерите ми бяха несравними, също и пастата. Но имах вредния навик да ръгам по много и най-различни подправки в ястията. Този тънък и така важен момент, уви, никога не усвоих.

Годините в ТОХ-а минаха и заминаха. От тях ми остана липсващия спомен за няколко напивания, придобитата способност да не повръщам след тях, уменията да пуша марихуана и прозрението защо пицата в нео-капиталистическа България винаги има вкус на подметка, в сравнение с иначе простиците пици по 64 стотинки в Балкантурист по соца.

14

Моментът с марихуаната заслужава малко повече внимание. Като дългогодишен потребител на същата, мога смело да заявя, че по темата съществува информационно затъмнение, допълнено от класически фолклор. Фолклорът на големите страхе и слабата информираност.

Не ме разбирайте погрешно, не съм от онези, които отявлено и яростно се борят за легализирането ѝ. Нищо подобно. Просто съм човек, който е минал от край до край и, дето се вика, знае 2 и 200.

Даже в началото дълго време се дърпах. Беше ме страх. Смеех се на другите, които пушеха и очаквах съвсем скоро да ги видя *пропаднали*. Защото това става с хората, които пушат марихуана според *вярването* – те пропадат, стават наркомани и си погубват живота. Обаче минаха година, две и същите тези хора си оставаха все така нормални. Нито един от тях не стана крадец, не започна да се бодне или пък оглупя. Никой и не умря, да му се не види! Бахти малшанса.

Затова една вечер на плажа, когато бяхме вече изпили добро количество алкохол, поех завъртелия се коз. Противно на друго общоприето схващане, не е задължително или пък мерило за качеството на марихуаната това да си изкашляш дробовете. Дробовете се изкашлят само когато я пушиш чиста. Но когато се добави съвсем мъничко тютюнец, работата става съвсем друга. Влиза си като зехтинче и всички неприятни ефекти отпадат. Сега, има хора, които твърдят, че това е кощунствено, но аз нямам нищо против те да си изкашлят дробовете, докато аз се наслаждавам. Нали, основния смисъл при наркотиците, били те *леки* или *тежки*, е да се *наслаждаваш*, не да *страдаш* от ефектите им. Ако някой твърди друго, то той вече изобщо не знае къде се намира и най-добре е да му се тегли куршума.

Нея вечер на плажа се случи нещо, което ме накара да запомня сефтето си с марихуаната веќеки. Седяхме тримата – аз, Ганди и Волето на вишката на спасителя и въртяхме втората. По едно време над нас със зверска скорост прелетя някаква светлина. Ама мина *точно* над нас! Вжжжж! Зеленикава такава светлина. Увисна за малко над водата, може би на няколко километра навътре и се изстреля право нагоре. Че имам особена склонност да вярвам в извънземни – имам. Че ми беше за пръв път да пуша – беше ми. Но всичко това се случи. Един човек можеш да излъжеш, но трима – не можеш. Дори и да са насрани. Другите, които междуременно бяха отишли да пикаят,

естествено нищо не бяха видели и единствената им реакция беше класическото „ха-ха-ха”. Но аз знам какво видях тази нощ. И защо изведнъж марихуаната много ми хареса. Тази нощ между нас тримата се изгради едно по-особено приятелство. Едно заговорническо приятелство такова.

През следващите години установих, че приятелствата създадени на основата на марихуаната не са като другите. В тях има нещо по-особено. И хората някак се надувват. Дето се вика – краставите магарета, какво беше, през планини се надувват. Така с много хора в различна обстановка се надувахме и от нулата изграждахме добруване помежду си. Изобщо не е трудно – като видиш някой да се крие по къшетата и с един особен поглед притеснено да пуши, ясно е, че не пуши тютюн. Тогава просто си отиваш при него и си завъртате двете реколти. И една особена усмивка изгрява на лицата. И една особена искра има, когато погледите ви се срещнат после на партито или където ще да сте. Така съм изградил поне 10 дълготрайни познанства.

Така че марихуаната сама по себе си не е просто някакъв наркотик. Тя е социално определящ елемент. Тя е онова асо пика, което може да обърне играта.

15

Но за жалост родителите обикновено не мислят така. Когато майка ми разбра, че пуша, беше по-шокирана и огорчена от всякога. Голяма драма, ви казвам. Затръшка се, зачупи пръсти, гръмки думи бликнаха за пореден път от устата ѝ. Думите за проваления живот и прочее – сещате се какви говна могат да хрумнат на една неинформирана майка, която е чула, че така се тръгва – първо от цигарката, а после, докато се усетиш, вече е венозно и започва да се краде от къщи, да се бият родителите и какво ли не. И за да се подсили този фарс винаги, ама винаги точно тогава по телевизията се появява предаване за *наркомани*. В това предаване някакви олигофрени разказват житейските си истории и, Бога ми, как всеки път тия житейски истории започват все от марихуаната! За всичките тези години не можах да си обясня. И като се има предвид, че познавах достатъчно хора на помпа, които не са започнали от марихуаната, нямаше как да не си изградя мнението, че телевизията има склонност както винаги да преекспонира нещата и да показва само онова, което ще има най-голямо отражение върху масите.

И това предаване не правеше изключение. Тъпо и просто момче с гола глава и криминална физиономия обясняваше как е започнало от *джойнта*, а седмица по-късно някой бил донесъл херо и той се набол. И от тогава се качил и нищо не можело да го спаси – ни комуни, ни метадон. Щял да си умре на помпа. Но *започнал от джойнта!*

Не знам вие какво му казвате на това, но аз дори нямам думи, с които да го категоризирам. Не можеш да категоризираш нещо толкова примитивно и елементарно. Не можеш да обясниш нещо толкова ниско и безлично. Не можеш да обясниш една пихтия. И не е нужно. Пихтията си е пихтия. Тя си е константа. Ако има желание, нека да положи усилия и да не бъде вече пихтия. Тогава ще я адмирам. Ако ли не, да ходи да си ебе майката. И с по-малко драматизъм и не по медиите, ако може!

Защото вашите наркомански проблеми, драги пихтии, не са наши. И най-вече не са мои. Аз започнах от джойта и с него свърших. А защо го направих? Защото имам малко

повече акъл от вас. Така че не ми пробутвайте говната си, че наркоманите са болни и ние трябва да изграждаме толерантност към тях. Те и ония, дето си хвърлят боклука от балкона са болни, но такава толерантност ще им дам с шутове в зъбите, че не е истина! Същата толерантност ще дам и на вас. И на родителите ви, то се знае!

Всеки сам си взема решението дали, кога, колко и какво да друсва. Да не съм го вързал аз сина ти или дъщеря ти и да съм им опрял нож в гърлото? Точно тъй, не съм. А дори да бях, хероинът не е наркотик, към който се изгражда привикване толкова лесно. Също като с педерастията – от веднъж не става. Трябва си систематична, съзнателна употреба, но най-вече - *желание*. Никои не прави нещо, което не му харесва. Затова не ми пробутвайте глупостите си! *Болни*, гъза ми!

Марихуаната не е страшна. Нито е страшен хашишът. Страшно е невежеството и породеният от него страх, който паразитно се разпространява. Страшна е липсата на мисъл. Страшно е бездействието. Страшно е формирането на тъпи причинно-следствени връзки. Страшно е и медийното налагане на кофти модели за поведение. Това е най-страшното, защото от него следват всички предишни. Разбира се, необходимо е и да имаш малко мозък, за да го вденеш.

16

На абитуриентската се напих като гъз. Аз и без това не носех много по него време, но тогава направо избих рибата. Бяха ни сложили по 50 грама алкохол в менюто. Още като опитах първата капка, разбрах че е някакво менте. Не че бях много запознат с материята, просто бях сигурен. А и знаете ги тези години – всичко беше позволено за пари. Не че сега не е, нали, но тогава всеки просто си знаеше, че го минават на всеки ъгъл.

Така и нас ни минаха на абитуриентската. Менюто изглеждаше по следния начин:

- 50 грама домашнярка от бащата на съдържателя на ресторанта
- шопска салатка с повечко лучец и по-малко сирене
- свинска пържола с гъбен сос
- питка хляб
- парче сметаново руло
- 1 безалкохолно
- 2 плата със стара луканка, шпек салам и пастърма на маса от 8 души
- 3 купички с фъстъци отново на маса от 8 души
- селски диджей

Това за съдържателят на ресторанта беше представата за *люксозна* абитуриентска вечер, както гласеше рекламата.

След първото близване на долнопробната парцуца, повече не я докоснах. Но добре, че бях предвидил нещата и във вътрешния джоб на сакото си носех малко метално шишенце, в което имаше джин и сок от портокал. Повечко джин и по-малко портокал. И периодично го надигах скришом.

Скришом, защото нали знаете, че принципно в заведение не е прието да пиеш собствен алкохол. Изключение правят два случая: 1. когато алкохолът в заведението очевидно не струва и дори вероятно е опасен; 2. когато си българин.

От първото спасение има като смениш заведението. От второто спасение няма.

Вкарването на собствен алкохол и наливането под масите е класическо социално поведение за българина. Особено за българина на екскурзия в чужбина. Ако ви кажа как години след това се опитвах да се разгранича от тъпите си сънародници на една екскурзия, няма да ми повярвате. Имам предвид, няма да ми повярвате, защото вероятно и вие сте от тях. Трудно ще е да не сте – 95% от населението в страната е такова – пресметливо. Като отиде в чужбина или на почивка, се превръща в шибан калкулатор – смята крос-референтни курсове, сравнява с цените в родното място, съпоставя *стандарт* и накрая мъдро цъкайки с език заключава, че там е много скъпо и добре, че си носим. Хем и си е наше – родно, пък тука не ги знаеш тия от какво го произвеждат. А нашето си го знаеш – от Колето на ъгъла го взех она ден.

Извинавайте, ама не ви ли е срам, да му еба майката? Пардон, тъп въпрос. *Очевидно* не ви е срам. Отново аз съм този, който не е на място. Тази шибана държава отива към логичния си завършек, казвам ви. Странно, но въобще не ми пука. Даже лично бих метнал 10-20 атомни бомби, та да се попрочи района. Ама много скъпи, мамицата им.

Но това беше години по-късно. На абитуриентската и мен не ме беше срам да посрбвам сладостно от металното шишенце.

Посрбвах си аз доволно, похапвах си пършивата салата и претоплената от онзи ден пържола с гъбен сос и си се веселях. Доколкото човек може да се весели на абитуриентската си.

Понеже нашия курс беше *по-така*, момичетата решиха да не празнуваме с другите курсове, а самички. И по стечение на обстоятелствата се случихме заедно със строителния техникум в Девня. Знаете ли какво е да празнуваш абитуриентската си с шейсетина селски коча? Е, аз знам.

Кочовете се посбиха помежду си, поизгубиха 1-2 пръстена, скъсаха 1-2 ланеца и нацапаха с кръв 1-2 костюма. Но какво да очакваш от няколко изцяло момчешки паралелки, които като видят момичета откачат. Повечето наши момичета бяха майко мила, но карай. И ти да си на чекии няколко години няма да подбиращ. То и аз да съм, и аз няма *въобще* да подбирам.

17

Като видяхме накъде отива работата, с двама мои агенти се качихме на едно такси и се забихме самостоятелно в класната дискотека Пудриера. Разстоянието от половин километър ни излезе 10 лева, но кой го ебе – в джоба ми имаше 180.

В Пудриера него ден празнуваха едни наши френдове. И моята бивша жена, която ме беше заебала месец преди това. Все още ми беше много терсене и в мен живееше надеждата, че ако има подходящ момент отново да тръгнем, то това е сега.

Затова се появих вече пресушил шишенцето и добре нацепен. И почти вързах няколко смислени изречения. Тя ми се посмя малко снизходително, но в крайна сметка това беше нейната абитуриентска и вместо да седи с подсмърчащия си и пиан на мотика бивш, можеше да се позабавлява. Това и направи. А аз си тръгнах сам от дискотеката. Сам, тъжен и доста пиан.

10 лева по-късно бях отново при нашите. За разлика от нас зидарите не си бяха взели стаи в прилежащия хотел и почти всички от тях вече си бяха тръгнали. Бяха останали само най-пияните селяндури. Задяваха няколко от нашите момичета. Къде бяха пък нашите момчета така и не разбрах. Пиан, тъжен и агресивен тръгнах да оправям проблема мъжката.

Изведнъж пред мен изскочи Станка и започна да ме вразумява. Но, както се казва, лавина спира ли се? Опитвах да отместя Станка, но безуспешно. Накрая тя ми шибна един шамар, който бързо ме върна в реалността.

Кочовете се изпонасраха от смях, започнаха да свирят и да блъскат в масата. От блъскането бутилката им с ракия падна и се счупи. Смахът премина в драма. Единият скочи, започна да блъска чаши и чинии псувайки. Хвана си ризата и опита да я разкъса. Успя само с горното копче, което отлетя поне на три метра. От засилката обаче загуби равновесие и падна назад. Цирк! Цирк! Кочовете направо напълниха гащите от смях.

Момичетата издебнаха момента и се изнесоха по стаите. Известно време стоях и се чудих дали и аз да не се махна преди някой да ми строши бутилка в главата, но вместо това направих нещо, което само пиан и тъжен идиот може да направи. Взех от бара... барът беше две маси с бутилки и чаши на тях... абе заеби. Взех от „бара” ново шише ракия срещу скромните 30 лева и с него се изтъпаних посред галфонците.

Настанаха бурни овации. Колко му трябва на пиан човек. Онзи от пода, който се мъчеше вече поне минута да се изправи, виждайки шишето скокна като шаолинец. И се започна едно разливане и едно пиене на менте ракията – да си ебе майката. Аз и 6 селски бека – бъдещи строители и аграри. Почнаха се едни пиански песни, които очевидно пичовете бяха научили от бащите си алкохолици и така си я откарахме иманяма още два часа. Когато бутилката свърши, половината строители лежаха в несвят на масата, другите почти можеха да ходят и да говорят. Аз бях отлично. Жулех менте след менте и това вече нямаше никакво значение.

18

Станах и олюлявайки се тръгнах нагоре към стаята. Сигурно нашите там също разпиваха, защото се чуваше приглушена шумотевица, та щях да си допия с тях.

Малко преди да стигна стаята, се отвори вратата на една друга стая и на прага цъфна Станка. Спрях се, погледах я изпод вежди и направих отклонение към нейната стая. Един неочакван детур направих, така да се каже.

Станка беше една от странните съученички. Една такава затворена, вгълбена. Дето сега им казват – емо. За четирите години в техникума не мисля, че сме общували особено. Нещо спорадично да сме разменили или да сме си казали, но нищо повече. А и честно казано, по критериите ми си беше доста зле.

Обаче три фактора се намесиха в този момент: бях пиан, тъжен и ми се ебеше като на кон. А ми се ебеше като на кон, защото на 18 години аз все още бях девствен. Сега, това е една друга работа, но недосетливостта ми, че е време с бившата да се излющим, беше причина тя да ме зареже. В смисъл... момичето ме чака, чака и като видя, че няма да дочака, взе правилното решение. Обаче пък, като в тинейджърска американска комедия, ето ти сгоден шанс да направя сефтето баш на абитуриентската си.

Хлътнах в стаята, затворих зад себе си вратата и наградих Станчето. Тя пък, милата, си сложила ношничката и се канела да спи, разбирате ли. А като ѝ се спи защо причаква хората по сумрачните коридори?

Нацелувах ѝ цомбите набързо. Никаква съпротива. И никаква реакция. Станчето седеше като дроб в ръцете ми. Намачках ѝ задника едно хубаво и я засилих към леглото.

Сега, да ви обяснявам в подробности няма смисъл, но малко по-късно от мекицата ми се беше пооформило нещо като пенис. Обаче сега като си спомням случката, ми се прокрадва чувството, че на Станчето също ѝ беше за сефте, защото се беше простряла по гръб на леглото с едно особено, леко нервно изражение. Нещо да хване, да попипа, да полапа – такива да си ги нямаме. Лежи си тя с разтворени крака, а косматият ѝ пубис ми маха приветливо и от него лъха, така, на секс. Образно казано, нали.

Наместих се между краката ѝ и започнах да търся в гората заветната дупката. Търсих известно време и накрая изнервен просто започнах да ръгам някъде.

По някое време Станчето каза:

- Сигурен ли си, че пробваме в правилната дупка?

Останах в шок:

- Е ти колко дупки имаш?!

Станчето не оговори, а аз продилжих да напъвам в опит най-накрая да вкарам омекващия си прогресивно чеп *където и да е*. От търкането свърших минута-две по-късно.

19

Събудих се на пода. Слънцето ми блестеше в очите. Главата ме приболяваше много осезаемо. Огледах се. Станка я нямаше. Вместо нея на четирите легла имаше няколко съученика. Наоколо се въргаляха празни бутилки и счупени чаши. Не помня как се бях озовал обратно в нашата стая. Сигурно Станка не е издържала на жалките ми опити

най-накрая да я наеба и ме е изритала. Разбирам я. По-жалка картинка от мен опитващ се да пхне меко парче месо неизвестно къде, дишайки тежко и накрая свършващ с протяжен стон, едва ли сте виждали. Ще повърна само от мисълта. Мисълта за *сефтето* си. Виждали ли сте човек направил сефте без секс? Ето ме. От Гинес могат да дойдат да ме регистрират. Парите от наградата ще инвестирам в секс учителка, та да не ми се налага повече да се червя така.

Взех си сакото хвърлено на едното легло и излязох. Хванах си едно такси и се прибрах вкъщи. В 8:30 си легнах в собственото легло и спях непробудно до другата сутрин.

Повече не видях нито Станка, нито някой друг от съучениците си. Миналата година ми изпратиха покана за събиране „След 10 години”. Не, благодаря. Нямам нужда да гледам уморени и отегчени физиономии, които разказват за житейските си проблеми и дундуркането на дечурлигата. Човек може да напише антология на духовната нищета и падение след подобни срещи. Като едното нищо може и да се самоубие после.

20

Завърших ТОХ-а с успех 4:88 и четворка на държавния изпит. Отново подправките ми изиграха лоша шега, а и от къде да знам, че тъпия директор има язва? Принципно на изпита-дегустация трябваше да присъства шефа на един от най-известните ресторанти в града, но по някаква причина в последния момент се оказа, че не може и вместо него курдисаха директора.

Още по-добре. За да задоволиш вкуса на предпенсионен тип, за който най-големия лукс в живота е гурме селекцията на снек-бара на Балкантурист в центъра, не се изисква нещо повече от това да направиш лазаня. Лазанята по него време все още беше нещо екзотично. Имам предвид – за пръв път на пазара се появиха кроасани същата година! При това само на няколко специализирани щанда и струваха майка си и баща си.

За държавния изпит приготвих лазаня, в която добавих щипка новаторство под формата на щипка истински чилита, донесени кой знае с какъв зор от майната си от някой преподавател.

След първата хапка настана страшна драма. Едно плюене, едно кашляне, едно тежко дишане, потене и прочие. Директорът изхвърча сякаш го бяха подгонили негри с трийсетсантиметрови пишки, които просто не можеха да пропуснат пухкавия му дирник.

Голяма суматоха се възцари, а аз седях тъпо мигайки по средата на събитията, недоумяващ какво, да го еба, става, и като същински пеленгатор събирах реплики от всички страни. Реплики вариращи от „Убиец!!!” до „Какво е виновно момчето”.

Директорът беше събрал известна част от родата на кулинарното пътешествие наречено държавен изпит. Хем щяха да служат като *независимо* жури, хем и щяха да се угостят едно хубавичко. Няма да отива зенлък храната, я. Та родата открито ме обвиняваше в опит за убийство! Тая глупост дойде от майката на директора, която на 80 години явно вече не беше с всичкия си. Не е с всичкия си, ама беше първа писта да *дегустира*. Забелязал съм, че за да си напълниш корема на готово не е нужно да имаш акъл.

Директорът, който се завърна няколко минути по-късно, гледайки като сърдито теле и родата бяха безапелационни. Когато тъпотията с опита за убийство започна вече да предизвиква бурно неодобрение у събралите се родители, директорът и родата се поуспокоиха. Но упорито искаха да ми шибнат двойка и един вид да не взема диплома. Директорът ме гледаше и клатеше глава. Дори ми се стори, че мърмореше под носа си неща като „Твоята мама ще разгоня аз”.

В крайна сметка преподавателите се застъпиха за мен, защото през годините бяха видели усърдието и желанието ми. Не бяха видели особен талант, но това беше без значение – в наше време и в точно тази държава всеки може да е готвач, дори без да различава обикновената салата от айсберга. И да печели купища пари от простите консуматори, които искат само да си напълнят търбусите. Колкото може по-сито и колкото може по-евтино.

Застъпиха се преподавателите и накрая всички вече дотолкова ми симпатизираха, че работата отиде към „Като знаете, че имате язва, защо не сте предупредили”. На лицето ми започна да се връща усмивката и увереността, че все пак ще взема да завърша.

Въпреки всичко дегустацията продължи. Тъй като родата не пожела да опита лазанята ми, опитаха я преподавателите. И стана коренен обрат. Злополучните чилита бяха придали такъв неочакван вкус на простата лазаня, че по раменете и гърба ми заваляха потупвания, стискания на ръката и „Браво”. Преподавателите бяха категорични, че простата ми лазаня е най-доброто нещо на изпита и ако има някой в курса, който заслужава отличен днес, то това съм аз. Директорът обаче беше непреклонен – двойка, та двойка.

Накрая постигнах компромис. Писаха ми четворка. Естествено, никой не ме пита аз какво мисля, но това е в реда на нещата. Важното е, че завърших.

Нашите, които имаха по-важна работа от това да присъстват на държавния ми изпит, увесиха носове. Обявиха ме за *провал*. Беше прекалено сложно, дълго и безсмислено да им обяснявам защо се случи така.

21

Последвалите пост-училищни години бяха още по-голяма трагедия. Въобще, животът ми приличаше на онзи случай, в който с лагерни колички се пускахме от паметника на българо-съветската дружба, но на един завой изскочи кола и за да не се забием в нея излетяхме от пътя. И се забихме на едно дърво отвъд канавката. По-точно Ванката се заби в дървото, а аз увиснах на един клон като анимационен герой. Като прани гащи се сгънах на две през клона. Като куфар, батко - бам и на две! Пак бях по-добре, де. Ванката остана без предните си горни зъби. От където дойде и прякора му Касичката, защото през дупката точно се промушваха 20 стотинки. Това беше последния път, в който се качих на лагерна количка. И за Ванката също. Даже, доколкото помня, направо я зарязахме там.

Животът ми изглеждаше като този случай. Спускането започна в момента, в който нашите „вдигнаха ръце” и продължаваше с пълна сила. Очакваше се само кулминацията, в която щях да излетя и да се сгъна на клона.

И тя не закъсна много.

След няколко неуспешни години като студент, в които оставах на безбройни поправки по „линейна алгебра” и „аналитична геометрия” – предмети задължителни за всички, накрая разбрах, че няма смисъл. Че нямаше смисъл аз знаех отдавна, но тайничко се надявах, че покрай уверенията за студентство, с които отлагах казармата, интересът ми към академичните познания най-накрая ще се пробуди.

Понеже в единия университет не можах да издържат номерата ми, се наложи да постъпя във втори, после в трети. Приемните изпити някак си успях да взема, което е странното, даже на едното есе изкарах шестица, но след като стиснех в ръка заветното уверение, желанието ми да уча се изпаряваше.

И така до момента, в който от канцеларията на последния университет просто отказаха да ми дадат уверение. Вместо това Българската Армия се поинтересува много сериозно от мен. Тогава лагерната ми количка излетя от пътя. Тоест не още. Излетя в момента, в който със сак в ръка и подстриган първи номер се озовах пред портала на поделение 404-2919 в село Майна си Гъзина.

Нашите бяха така добри да ме закарат до там с колата. Те искрено се радваха на този обрат, защото вярвах, че казармата ще ме научи на дисциплина, ще придаде смисъл на живота ми и въобще ще ме направи човек най-накрая. Все пак, на 23 години нямаше да е лошо да взема да стана човек. Така си мислеха мама и татко.

22

Но какво разочарование се оказа Българската Армия. Вместо ред и дисциплина в поделение 404-2919 цареше нещо друго.

Набързо ще премина през този *градивен* период от живота си, към който не бих искал да се връщам отново. Не за друго, а защото е спомогнал коефициентът ми на интелигентност да спадне с поне 50 точки.

Още в първия ден стана ясно, че предния ден при инцидент е бил прострелян готвачът. „Има ли сред вас готвачи?” Аре няма нужда! „Никой не си признава, а? Да не сте на курорт, бе! Падни за 20! Има ли сега сред вас готвачи? Не? Падни за още 20!”

След вторите 20 мнозина бяха склонни да си *признаят*, че са готвачи. 40 опори, тоя нормален ли е, да го еба!? Имам чувството, че нашата рота беше съставена от най-големите дробове в страната специално за целите на нечие извратено забавление. Дори започнах да вярвам, че на всяко къоше в поделението бяха нахакани скрити камери и някой щеше да троши хубави пари от падението и унижението ни. Защото един бърз поглед разкриваше, че всичките бяхме неуспели студенти, симуланти, дезертъори и друга подобна по критериите на армията измет. В армията не обичат такива като нас.

Особено онези, които гълтат маслина на конец, за да излъжат, че имат язва. Не знам дали се канеха да направят от нас войници или просто искаха да се погаврят, но добре им се получаваше.

Ето го, първия не издържа и излезе една крачка напред. Проведе се следния съдържателен разговор.

- Редник! Къде, бе?!
- Аз съм готвач, господин капитан!
- Готвач ли?
- Тъй вярно!
- А ушите ти в гъза ли са, че чак сега чу?
- Тъй вярно!
- Е, като е тъй вярно, падни за 50, току виж изскочили от там!

На нещастника му се присра. Падна, мъчи се, мъчи се, подсмърча, по едно време се разрева. Някак си успя да направи 50 опори. Вдигнаха го двама старшинки и го подкрепиха под раменете, за да не се строполи в несвяст. „Някой друг да се е сетил нещо?“ чу се някъде от другия край гласът на капитана. Реших да си затрая на този етап.

23

Вечерта пишман-готвачът беше сготвил лигави бъркани яйца с лук. Такива говна не бях ял в живота си. Говната продължиха на следващия и по-следващия ден, като пичът вече упорито се чудеше какво да сготви.

Сутринта на четвъртия ден в столовата настана бунт. Хвъркнаха чинии, прибори, двама хванаха лъже-готвача и му размазаха в лицето лигавата юфка. После настана и малко бой. В суматохата готвачът си поизпати, та се наложи да го качат на една узка и да го засилят някъде, където имаше болница. Едните се правеха, че омиротворяват положението, но вместо това използваша случая да праснат няколко пъти готвача без да ги види. Малко подло, ама карай. Кой го караше да се прави на луд? Това е казарма с изгладнели и озверели кочове. Не са ти мама и татко.

Въобщо, голяма отговорност поема човек като става готвач. Не трябва да се смята, че всичко е щрак и готово.

На дневен ред остана въпросът какво ще ядем за обяд. Други желаещи за позицията обаче нямаше. Въздъгнах и приех съдбата си. Няколко часа по-късно бях най-обичания и уважаван редник в света.

24

В кухнята на казармата имах уникалната възможност да експериментирам смело, което ми донесе допълнителни професионални умения и знания. Обаче се лиших безусловно

от всякаква отпуса. Кой ще ти пусне готвача да си развява мъдурите?! За сметка на това пък се уволних два месеца предсрочно. Та имаше кирия от цялата работа.

Кирия ми бяха и двата пиниза за отпуск, които научих покрай другите. Пиниз едно: ръгате си кутрето в бутилка оцет и спите така. Сутринта го чуквате леко и то става на сол. Пиниз две: обръсвате си част от космите на задника. Залепвате с тиксо монета върху обръснатото. Няколко дни по-късно я махате. Известно време след това обрънатите косми създават чудесна киста, за отстраняването на която печелите добър претой извън казармата. Нека някой после ми каже, че не е велик нашия войник!

За жалост обаче, казармата не ме направи човек. Така като гледам, и мъж не ме направи, противно на слогана. Може би някой трябва да ги съди за подвеждаща реклама най-накрая.

Затова, когато 10 месеца по-късно се прибрах вкъщи, не успях да оправдая изписаното по лицата на мама и татко очакване и всичко се върна по старому.

25

Известно време след излизането си от казармата отново бях там, откъдето тръгнах. Само родителите вече ме гледаха малко по-кисело, защото знаете, „На Попови сина им е на твоите години и си има и хубава работа, и семейство направи, и детенце чакат на пролет!“ А аз няхах хубава работа, нито бях създал семейство, още по-малко пък чаках дете, опазил ме Господ. Ама сигурно защото не бях на Попови сина. Да го еба в модела за подражание. Затова цялата държава за нищо не става. Защото всички вземат пример от на Попови сина или на Неделчеви дъщерята, която на 22 години е неврастенична, уродлива майка на второ дете, пушеца цигара от цигара.

Започнах да търся работа като готвач тук и там. С наученото в казармата можех да отворя собствен ресторант, но няхах авоарите. Редно е да кажа, че малко или много семейството ми минаваше за „горния край на средната класа“. Или поне за извращения му български вариант. Но татко нямаше навика да парадирва с възможности. Имаше едно на ум, че бандитите това чакат. Може би беше прав, не знам. Но си живеехме в скромнен апартамент от 100 квадрата в средностатистически блок в град извън столицата. Ъпгрейднатия семеен автомобил беше чисто и просто един обикновен дизелов Ситроен на 11 години. Заставата я бяха продали още докато бях в казармата, защото ѝ се била „издухала гарнитурата на главата“ или някаква друга такава техническа авто глупост.

Татко беше и практичен. Падаше си по дизелите, като по-икономични. И имаше защо. Ситроенът гореше три литра и половина в града. Невероятно, но факт. В моментите, в които го вземех аз обаче, разходът рязко скачаше поне двойно. Няколко пъти татко се чудеше какво ѝ има на тая кола – до вчера гореше толкова малко, сега какво ѝ стана? Парадоксът ставаше пълна мистика, защото веднага след това колата се връщаше обратно на стария си разход. Татко така и не успя да направи връзка между мен и странното поведение на ситроенчето. Или успя, но никога не го показа.

Следвайки практиката на икономичност и практичност, той упорито отклони няколкото ми опита да подхвана темата „Искам да отворя ресторант, ще стане убиец! Защо не ми дадеш на заем 50000?“

Недоверието на собствените ми родители в мен започна да ми се отразява. Ставах все по-вгълбен, все по-затворен и все по-депресиран. Прекарвах нощите си в сайтове за запознанства, в които скачах на всичко, което мърда, по-високо е от метър и половина, и е под 60 килограма.

Прекарах така около два месеца. Нашите решиха, че съм станал наркоман и отношенията ни тотално пропаднаха. Сигурен съм, че да си родител не е лесно, но да материализираш тихомълком вестникарските си страхове по такъв начин е просто идиотизъм. Сетете се какво ви говорих по-рано за наркотиците и родителската инфантилност.

Накрая отношенията ни станаха непоносими и тъкмо обмислях в кой от следващите дни просто да си събера багажа и най-вече – къде да отида, лагерната ми количка изхвърча от пътя. Но този път от кривия.

26

В сайта се запознах с една девойка. Отношенията ни се развиха така светкавично, че на следващата вечер ѝ казах по телефона, че я обичам. Дори не бях я виждал. Но просто знаех. Или подсъзнателно я приех за спасението си. Не зная. Психолозите могат да поработят над това.

Два дни по-късно хванах влака за София, където живееше. Живееше сама. Техните бяха разведени, а майка ѝ живееше при любовника си. Страхотно. На всичкото отгоре явно при тях никой не страдаше от синдрома „без излишни неща“ на баща ми. Всичко беше разточително, по колкото е необходимо и още малко отгоре, за всеки случай.

Още първата вечер се наebaхме като животни. С всичките му там крясъци, няколко тека и потно пушене на цигари.

На другата сутрин, след още един тек тя предложи да се пренесе при нея. Не очаквах да го чуя, но за мен това си беше спасителната сламка. А пък и май наистина бях влюбен. След подобна нощ е трудно да кажеш, че не си влюбен.

Още три дни по-късно пристигнах с целия си багаж – сакът от казармата и лаптопа на татко, който цапардосах тайно. Заминаването ми предизвика смесени чувства в нашите. Но те до края останаха с каменни физиономии. Все едно ме прашаха на санаториум или заветното климатично училище *за мое добро*. Или просто отричаха реалността по свой си начин. Може би си мислеха, че това е поредното ми несполучливо начинание и след два дни ще се върна с подвита опашка. Може дори да са репетирали какво нравоучително изречение ще ми кажат, когато това стане.

Част 2

27

Първите няколко месеца в новия ми дом бяха чудесни. А и не ми се налагаше да се грижа за нищо. Все пак, на втората седмица реших, че трябва да си намеря работа. Като готвач отново не пожънах никакъв успех. Местата, където можех да започна, ми предлагаха между 10 и 12 лева на ден и *храна*. Ха-ха! Тия ебат ли се?

Един ден с каката посетихме някаква изложба на абстрактно компютърно изкуство. Останах като гръмнат пред няколко от творбите. Първата ми работа като се прибрах беше да инсталирам Фотошоп на лаптопа и да започна да го изучавам. Разучаването ми отне три месеца целенасочено цъкване. Фокусирах цялото си внимание върху него. След десетки безсънни нощи, експерименти, часове прекарани в четене на ръководства, типс енд трикс и проба-грешка, бях готов с новото си амплоа. Вече бях дизайнер!

Започнах да си търся работа и се оказа, че дизайнерите много се кльопат. Даже има дефицит. След по-малко от месец вече бях започнал работа в огромна американска компания, която аутсорсваше черната си работа към България. Парите бяха направо невероятни. Дори да бях шеф в някой ресторант нямаше да получавам толкова. Вместо това правех балъшки уродливи сайтове за неизвестни певци, олигофрени кандидат-сенатори, детски домове за имбецили и други такива простотии, които ми отнемаха малко по-малко от 3 часа работа дневно.

Тогава разбрах, че нещо с връзката ни не е наред.

28

С всеки изминал ден отношенията ни отиваха все повече към логичния си завършек. Докато накрая стана кристално ясно, че в играта не от вчера имаше и друг. Докато аз бях зает да се уча на дизайн и да се радвам на новата си професия, някой редовно припомпваше жена ми. Странно, но в коремът ми не седеше топка и като че ли бях осъзнал неизбежността на събитията много преди това. Този път не отказвах да повярвам на реалността, за разлика от всички останали случаи преди това. Дали бях пораснал най-накрая, дали връзката вече подсъзнателно се бе изчерпала, дали пък просто изведнъж спря да ми пука. Не знам. Пък и отдавна няма значение. А има хора, които с години не могат да прежалят края на една връзка. Бахти злетата!

29

Но малко или много потънах в неизбежната депресия. Вървах по улицата без да знам къде точно отивах. Дето се пееше в онази песен – без цел и посока. Просто крачех

нанякъде и се опитвах да се правя, че не мисля за нищо, а просто си блуждая. Когато това не ми се отдаде, реших да мина през първата аптека и да си взема някакъв седатиф – с него щях да изкарам известно време в полу-свят, докато напрежението и драмата попреминат.

Първата аптека беше затворена. Във втората нямаха нищо, което могат да ми дадат без рецепта. Третата и четвъртата споделиха статуса съответно на първата и втората. Колкото повече крачех нанякъде, а изгледите да открия заветния седатиф намаляваха, толкова повече започна да ми се струва, че май няма нужда от него. Най-добрия такъв така или иначе беше алкохолът. Отбих се в близкия супермаркет и взех един зелен Sobieski. За разремител си избрах сок от зелена ябълка и тръгнах да се прибирам.

30

Така и не направих онази най-проста и логична крачка – да взема телефона й докато беше в тоалета и да видя кой е въпросния, чиито есемеси пристигаха на всеки няколко минути. Толкова нервиращо ми действаше това, че направо ми идваше да грабна шмайзера. Не знам защо не го направих. Така или иначе всичко беше приключило. Така или иначе любопитството ме глождеше. Просто си трябваше и беше най-логичната стъпка. Телефонът стоеше точно на една ръка разстояние, но не го докоснах. Никой обаче не ми даде Нобелова награда за мир за тази така хуманна постъпка.

После тя влезе в стаята припчайки весело, изпи оставащата в чашата ми водка и припвайки под звуците на някаква шибаната руска музичка все така весело пак излезе от стаята. Все едно нищо не е станало, братче. Или все едно ме нямаше.

Честно казано, нервите ми вече трудно издържаха. Животът ми се завъртя около непосредственото настояще. Плановите ми се простираха само в рамките на следващите няколко дни. И първа точка в тях беше да се махна веднага от там. Кое то беше малко комплицирано.

Но съгласете се, да гледаш как жена ти се конти за някакъв гъзльо и си се разбира с него по телефона и си тананика на фона на цялото това чудо, докато ти седиш там, не е нормално. Или дори да е нормално, е трудно за издържане.

Но всяка следваща глътка от водката малко притъпяваше усещането. И ме караше да се замислям все по-дълбоко.

Любовта траела три години казва Фредерик Бегбеде. Не знам дали е прав, но със сигурност мога да кажа, че сексът трае 3 месеца след заживяването заедно. Кое то ми припомни, че доста отдавна не бях ебал. И изведнъж много ми се доеба. Не само, че трябваше спешно да намеря къде да отида, но спешно трябваше да намеря и нещо за ебане.

И на помощ мигом дойдоха добрите стари сайтове за запознанства.

И се започна една нескончаема поредица от блайнд дейтове, напивания и постъпки, за които дори не искам да си спомням. Но важното беше, че си отebaх!

И за да не си помисли някой, че съм егоист, ето рецептата, която ми донесе 7 бройки за по-малко от месец.

Регистрирате се в популярен сайт, слагате си атрактивна снимка, която олицетворява най-големите ви ценности. Тук е важно да отбележим, че ако имате корем и дебел гъз не е много хитра идея да слагате снимки от плажа. Нали ме разбирате? Работата е същата като с рекламите – не е важно какъв е продукта, важно е хората да го *харесат* достатъчно, за да го вземат в ръце. Защото след това стъпката до покупката е много малка. Та и вие така – подберете снимки с най-силните си страни.

После напишете нещо интригуващо, романтично, но най-важното – разбираемо за широките маси в профила си. Примерно „обичам да гледам зарята – тя ме кара да се усмихна при мисълта, че *някъде там отвъд* има други като нас, които вярват в *истинската любов*”. Нали схващате мисълта ми? Няма начин средностатистическата кифличка да не ви почувства близки! Каквото и да правите обаче, не пишете за драматичната си раздяла и счупеното си сърце. Никой не обича изпаднали и закъсали хора. И никой не иска да играе ролята на кошчето за душевни отпадъци, още по-малко пък да чака на някой да му мине мъката. Ами ако се окаже, че тоя някой е от ония, дето им трябват години?! Напишете ли подобна простотия, можете да сте сигурни, че или скоро няма да ви огрее, или ще се нахендрите на някоя такава като вас – заухава, дето също страда непрежалимо и иска да се утеши в нечия прегръдка. Или просто иска да си отмъсти, за да се почувства отново силна. Тия сериали ги оставете на крайно изпадналите или на емотата.

И после започвате търсенето. Четете профила на всяка, преценявате коя става, коя не става, коя е дебела, коя е повърхностна, коя е академичен тип, коя няма да млъкне, коя няма да ви пусне и така нататък. На подходящите пускате закачливо съобщение свързано с общи интереси, което обаче трябва да ги накара да видят у вас и тънко чувство за хумор. Жените обичат мъже с чувство за хумор. Тия, които не обичат направо им теглете една. Такива изобщо не ви трябват – само ще ви троят живота с формалното си поведение и ще ви карат да се чувствате като инфантилното дете, което все го носят на гръб. Айсиктир!

И после вече е по-лесно. След първите няколко разменени съобщения вече знаете дали има смисъл да се напъвате за някоя. И ако си мислите, че жените са недостъпни, жестоко се лъжете. Практиката ми показва, че трябва да си пълен олигофрен, за да не можеш да си направиш поне 2 срещи още в първите 1-2 дни. Рекордът ми всъщност е 4 часа от първото съобщение до срещата. С все прибирането от работа, къпането, преобличането и пътуването до другия край на града. Ще си помислите, че прекалявам, но до вероломното ебане стигнахме само 2 часа по-късно. В таксито към апартамента й вече се целувахме. Тая тапичка, висока метър и петдесет с токовете направо ме разсипа. След третия тек вече не исках в близкия месец подобни удоволствия.

И така изминаха две седмици, в които аз си търсех ново място за живеене. С каката се засичахме от време на време в апартамента. Понякога тя приспиваше при оня, понякога аз преспивах при разни момиченца от сайта.

Но цялата тази работа даде учудващо благотворно развитие на отношенията ни и помогна краят на тази връзка да бъде по-скоро нещо приятно, отколкото сълзи, сополи и драматични словоизлияния. Дори от време на време като се засичахме вечер сядахме да пийнем по нещо и си разказвахме смешки за секса с другите и разни такива.

Странна ситуация малко. Всеки си имаше вече нови интереси, но все още спяхме на едно легло, а и никой не ми опираше нож в гърлото да си тръгна. Това е разликата да имаш връзка с интелигентен човек или с битова мишка.

Все пак, няколко дни по-късно си намерих квартира. Още по телефона казах, че няма нужда да я гледам – вземам я. Преместването не беше проблем, защото все още разполагах само с един сак дрехи и лаптопа на татко.

Новото ми обиталище представляваше скосено таванско помещенище в сграда, датираща вероятно от 40-те, или дори 30-те. Тоалетната и банята бяха общи за тавана. От осемте други тавански помещения, 4 се обитаваха. Съседите ми бяха все чистак новички студенти, пристигнали от пичка си майна в големия град. От една и съща група, на всичкото отгоре, както се оказа. Представляваха хеви металист, един много странен цайсат тип с нездрав вид и, вероятно, нездрав интереси, наднормена кака и младеж и девойка, които само месец след началото на семестъра, вече живееха на семейни начала. Сигурно са им направили отстъпка за група, баси. Може би мислеха как да изкъртят стените помежду си и да си направят едно голямо общо помещение, в което да си миришат заедно чорапите и да си готвят боб.

Споменавам последните неща, защото те бяха нещо като медианата на този хабитат. В тясното коридорче се носеше една особена кисела миризма на микс от миризливи крака и боб сготвен преди 2 дни.

Таванското ми помещение се водеше *обзаведено*, а обзавеждането му беше: импровизирана дървена маса, която или е била скована от собственика от отпадъчни материали, или е била резултат от нечовешки провал на комунистически продуктов дизайн; два сгъваеми дървени стола; една етажерка със стъклена витрина; нещо-като-гардероб, вграден в скосената част на помещението, в който, о, чудо, имаше дори 4 дървени закачалки; един скрин с 4 чекмеджета, или както е модерно сега да му се вика – комод; едно метално легло с пружина и дюшек „един персон”, на което е просто абсурд да спят двама, демек ако щях да еба някоя на него, то тя трябваше да си ходи после, за да не се налага на другия ден двамата да висим пред ортопеда; една закачалка

от светло дърво тип „тревненска мебел” и част от портманто над нея. Подът беше застлан с жълтеникав балатум, а на капандурата, уау, имаше монтирана зелена щора руло.

Най-голямото ми предимство обаче беше в ъгъла – импровизиран кухненски бокс! Той представляваше шкаф с две врати, върху който беше разположен един от онези кафяви подвижни електрически котлони, така добре познати на всички от 80-те. Котлонът и шкафът бяха покрити с плътен слой мазнина и друга органична гнус и свидетелстваха за упорито използване от всички предни наематели.

Това беше луксозното таванско помещение. Другите нямаха чак такива екстри. Естествено, нямаха и баровския прайс таг от 120 лева на месец. Последното накара студентите да ме изгледат с един особен респект, когато провесиха вратове от вратите си, за да видят кой ли е новият им съсед.

Нали помните онази песен на Тангра за мансардата под звездите и муфтаджииската природа на обитателя ѝ, за който парите не били най-важното на света и нямало никакво значение дали ги има, или ще живее на гърба на приятелите си. Моите съседни студентите със сигурност бяха достойни наследници на тази идеология. Чудех се колко време ще мине преди да започнат да ми искат разни *дребни* неща и някой лев.

34

След като хвърлих сака и лаптопа на леглото, се разходих се до банята-тоалетна да пусна една вода за добре дошъл. Стана ми лошо. След упадъчния лукс на вана и биде, това беше като да ме бяха хвърлили на заточение в Камчатка. Тоалетна чиния без седалка и капак; кой знае защо до нея имаше клекало; следваха ръждив душ, гнусен умивалник и счупено огледало, пред което стоеше порцеланова поставка. Стената беше облицована със съсипани плочки в кафяво и маслено зелено. Това на пръв поглед беше оборудването за баня. Към него могат да се прибавят червената кофа и зеления леген със счупена дръжка и незнайно какво правещото там ръждясалото детско метално корито, досущ като тези, в които циганите си къпят децата на двора.

Финалните щрихи бяха няколкото въжета, на които вече висеше прането на някой от студентите и дървените нальми пред вратата.

Смело мога да кажа, че от мръсотията ме избива на садизъм. Добре, че наемодателката предвидливо изчезна с парите ми, за да не ѝ откъсна главата.

Заклучих стаичката си с големия чугунен ключ, създаден не по-късно от 61-ва и излязох да огледам новия си квартал. София все още ми беше почти непозната, а районът около площад Македония ми беше пълна мъгла.

35

Разходих се наоколо. Хапнах набързо гаден дюнер, като поисках да е *без сос*. Продавачът не ми вдъхваше доверие.

Нали знаете онази градска легенда за белия сос на дюнерите и *спермата*? При всяко пресъздаване спермата варира в широки граници, така щото аз бях чувал историята и с 5 и с 8 вида такава, но идеята винаги е същата – в белия сос на дюнерите има X чешита сперма. Един вид, събират се всички налични араби отзад, удрят си по една чекия в купата, после добавят малко чесънец за вкус и каквото там още се слага в белия сос и готово. Това е първото, което научавах докато ядеш първия си дюнер в София. Нещо като местна традиция за кръщаване на новобранците. На мен ми го каза каката още на първата вечер, когато охотно нагъвах едновременно два дюнера на Попа – един пилешки и един телешки. Малко остана да повърна, но после свикнах с мисълта. Така или иначе вероятно и оня лаф за едноръкия готвач, дето правел кюфтета под мишницата си и пълнел чушките с хуя си не е лишен от известна правдоподобност, но никой не е спрял да ги яде заради това.

Но въпреки всичко, няхах никакво желание да опитам белия сос на *точно този* дюнержия.

Взех си две бирички и пакет вафли и тръгнах да се прибирам. Непременно трябваше да си пусна нет още утре. В дългите самотни нощи той щеше да е единствения ми приятел.

36

Отворих си едната биричка, извадих дрехите от сака и започнах да ги подреждам в гардероба. Доволен от свършеното седнах на дървения стол и се обърнах да взема лаптопа. Но той не беше там. Тръпка премина през цялото ми тяло, а в корема ми се появи топка. Огледах се. Лаптопът просто го нямаше. Докато аз ядях дюнер, някой беше влязъл и ми беше гепил лаптопа. За добре дошъл. Типично по *български*.

Всичките ми дизайни, всичките ми документи и всичките ми емпетройки вече ги нямаше. Заедно с лаптопа на татко. Някоя шибана, гнусна, долна, мръсна и миризлива малка твар просто беше влязла, беше си харесала лаптопа и си го беше присвоила. Стана ми неописуемо гадно. Поисках да избия с шут вратите на гадните студенти, да ги наредя завързани до стената и да започна да ги кълцам на малки парченца докато не си признаят къде е лаптопа. Вместо това останах да седя на място като парализиран. Само през няколко секунди надигах бирата. Гледах празно. Съзнанието ми изведнъж стана на вакуум.

В първия момент човек си мисли, че това е някаква шега. Че след малко на вратата ще се почука и хилещи се хора ще му кажат „Споко бе, само се ебаваме, ето ти го”. После осъзнава, че това не е детска приказка, в която накрая всички се смеят и ядат курабии.

Легнах на скърцащата пружина върху вмирисания матрак. Съвършено сам за пръв път от месеци насам. Навън беше започнало да ръми и капките почукваха морзово по капандурата.

Изглежда моментът беше подходящ за бърза депресивна равносметка. Знаете как е, нещата винаги следват някакъв логичен, но пълен с гротеска ход. От равносметката установих, че до момента животът ми е равен на кръгла нула и е нямал абсолютно никакъв смисъл. Гледах мръсния, обрасъл с паяжини таван и осъзнавах, че дъното изглежда точно така.

Една огромна капка се процеди от капандурата и се разпиля върху брадата ми.

Разплаках се. По бузите ми шурна гореща река. Не знаех, че сълзите могат да парят така. Нито че са толкова солени.

37

Наложих ми се да преместя леглото, за да не тече капандурата върху мен.

Welcome to the unreal world, Neo. Нереален, унизителен, уродлив и противен свят. Свят на дребни проблеми, ниски критерии, мръсни нокти и наливна водка. Нечий друг свят. Не моят. Светът на студенти първокурсници от затънтени краища, пристигащи със сезалените си торби във вагони трета класа, носещи си сланина и джумерки в буркани и къпещи се веднъж седмично със сапун за пране. Светът на продавачи на сергии, социално алиенирани уроди с физически дефекти и циганки курви с особена коричка върху оръдието на труда си. Но също и моят свят в този момент. Светът, в който някой просто влиза някъде и взема каквото му хареса, а после си тръгва по живо по здраво. Без размазана в стената глава, без счупени ръце и крака, без 5-6 избити зъба. Просто си тръгва, за да продаде откраднатото за 5 лева на някоя друга жалка твар, за която единственото значение е колко евтино ще купи нещо.

Плаках дълго и тихо. Дори не разбрах кога дъждът е спрял. Нито разбрах кога съм заспал.

38

Събудих се рано, мислейки си че съм сънувал кошмар. Огледах се и разбрах, че не е било сън.

Тези шибани студенти, независимо дали бяха виновни или не, щяха да си платят съвсем скоро. Щеше да си плати и шибаната наемодателка. И изобщо всички щяха да си платят.

Не сте виждали истински хейтър? Приятно ми е да се запознаем. В държава, в която се опитват да ти насадят примирение към заобикалящата те свинщина с малоумни простотии, като „бъди позитивен, виж колко вкусно е това лайно”, да си хейтър чисто и просто означава да запазиш разсъдъка си. Винаги подлагай всичко на съмнение и не вярвай на никой, който мляска лайното с видима наслада.

Първата ми работа за деня беше да мина през оръжеен магазин и да си купя газов пистолет. Никой не ме попита нищо, никой не ми поиска нищо. Избрах голям, тежък и хромиран автоматичен пистолет от някаква марка, която не бях чувал преди това. В ръката изглеждаше много респектиращо, а като се погледнах в огледалото, което целенасочено са поставили там, за да се смеят на чупките на всеки идиот, изглеждах точно като мексикански дилър. Тъкмо си бях пуснал и тънки мустачки. Влюбих се в пистолета от пръв поглед. Взех 20 жълти и 20 кафяви патрона, платих скромните 220 лева и си тръгнах предоволен.

В офиса си поиграх малко зареждайки пълнителя. На колегите направо им се еба майката като ме гледаха, но никой не посмя да гъкне. Увеселих се вътрешно от все сърце.

39

После се оказа, че пистолетът има фундаментален технически проблем – гърми само веднъж, след което засича. Необходимо е да се извадят пълнителя и патрона от цевта, да се поиграе малко със затвора, за да върне в начално положение и да се зареди пистолетът отначало. И така до следващото гръмване. Добре, че открих това гърмейки експериментално по бездомни кучета в задния двор. От тогава пистолетът стана част от интериора.

40

Следващите дни минаха еднообразно. Прибирах се от работа, купувах си 2 пластмасови бутилки бира по литър и половина и ги изпивах в рамките на най-много два часа. Тъй като нямах хладилник, трябваше да ги пресуша преди да се стоплят. Разбира се, кощунствената мисъл просто да не ги изпивам всичките не стоеше на дневен ред. И така всяка вечер аз се напивах като гъз, четях книги, рисувах си глупости в един бележник и слушах радио от една пластмасова *крава*, която си бях купил за 8 лева от близката будка.

Радио – крава. Тия китайци са ненормални!

41

Така минаха два месеца.

През тях забавленията ми оставаха все същите, с изключение на 2-3 социални вечери с колегите, на които ходех с известно нежелание. Много е неприятно когато хората, с които работиш всеки път говорят за едно и също нещо извън офиса – за работа и

клиенти. По-неприятно е когато виждаш в тях едни простовати млади хорица, виждащи света в черно и бяло. Бялото са те, черното са клиентите и шефовете. Всички на изпълнителска работа, без изключение, особено когато са дизайнери, страдат от синдрома „аз съм по-добър”. Този синдром им позволява винаги да недоумяват как някой може да взема повече пари и да е на по-висока позиция от тях, при положение, че те са по-добри от него. По-сериозно засегнатите от синдрома недоумяват нещата на управленско ниво – как може фирма с такова тъпо ръководство да съществува и ако само аз бях в ръководството, охо-о!

Така че, разбираемо е защо предпочитам самотата на таванчето пред самотата на компанията на колегите си. Всички бяха обидно неприятни. Всички, с изключение на, Пецата, с когото се сдушихме скоро след началото, че сме от една партия. Марихуаната имам предвид.

42

Не знам дали заради това, че аз бях единствения, който не споделяше мнението, че клиентите и ръководството на компанията са идиоти, или просто защото имах някакви видими способности в дизайна ме повишиха. Сега бях водещия дизайнер в компанията, а кинтите ми скочиха с 30%.

За да отпразнувам това веднага повиших стандарта си на живот, като се погрижих първо за местообитанието си. Обкантих капандурата със силокон хубавичко, за да не капе, монтирах си нова секретна ключалка, сложих си изтривалка пред вратата, магнах гадната щора руло и я смених с дървена. Сега, когато слънцето застанеше под определен ъгъл в стаята се появяваше чудесна решетка от светлина. После боядисах всичко – стените, шкафа, гардероба, дъските по тавана, вратата. Всичко! Таванът направих светло син, останалото – шоколадово. Смених и гнусния балатум с кафяв мокет. На едната стена изрисувах с тънка четка засукани контури в оранжево, ей така, да има арт елемент. Върху вратата пък написах „Приятен ден”. Стана много добре. Започна да се чувства известен уют. За да е рахатът ми пълен, донесох си и няколко саксийни цветя и една юка. Стана моето малко, слънчево кътче от света. Единственото неслънчево нещо беше табелата „Fuck off, cunt”, която поставих отвън на вратата.

От близката заложна къща си купих малко хладилниче, телевизор и китайска видео конзола. Всичко това ми струваше 180 лева.

Хладилничето събираше 8-10 кена бира, няколко малки бутилчици и имаше миниатюрна камера за лед. Очевидно беше от хотел. Просто перфектно за хотелските ми нужди от типа „Къде е пиенето.”

Конзолата имаше „10000 игри”, от които 9900 представляваха разновидности и нива на стоте реални игри. Пак кирийка – китайците бяха изпиратствали всички Супер Марио, Контрата и още купчина любими мои заглавия от младините.

Телевизорът беше неустоймо предложение. И малко сантиментално – 21 инчова Тошиба. Щеше да ми напомня за къщи, където старата още работеше безотказно. Понякога човек изпитва носталгия за дома. Особено след отрезвяващите първи няколко месеца, след които и родителите се променят тотално. Сега когато се чувахме с нашите – веднъж на две седмици, те вече не ме мислеха за наркоман, а в разговорите ни вместо ескалиращо напрежение имаше топлина. Татко не ми се сърдеше за лаптопа. Вярно, стана му малко мъчно, че са го откраднали, но го прие като едно от нещата в живота над които нямаме контрол.

43

Вечерите ми станаха далеч по приятни – поръчвах си пица, пиех студени напитки в по-малки количества и по-бавно, научих се да ценя вкуса, а не пиенето като действие. Гледах телевизия, играех на конзолата, все така рисувах в тефтера и четях книги и списания.

Понякога се чувствах малко самотен. Липсата на лаптопа ми пречеше да подновя офанзивата си по сайтовете. Но пък с каката понякога се виждахме да си поговорим клюки от живота. Пецата от време на време също ми гостуваше. Пушехме, пиехме, играехме на тъпата игра или гледахме новините и обсъждахме геополитическата обстановка в световен мащаб. Голям пич беше Пецата. Но напусна. Не му издържаха нервите. Някак фин един такъв беше. Повечко му дойде отявления капитализъм, в който мениджърите можеха във всеки един момент да следят кой какво прави на компютъра си.

Загнезди ми се идеята все пак да си купя лаптоп на изплащане. С новата заплата можех да го изплатя за половин година без да го усетя много.

Като ми доскучееше, подслушвах какво правят студентите. А те правеха едно и също – свиреха на кухарка и пееха тъпанарски песни, предполагам под въздействието на домашна ракия. Научих им целия репертоар – като се почне от македонски, мине се през патриотични, планинарски и се свърши с откровено пиянски простотии, които дори и на мен понякога ми идваха в повече.

Подозирам, че студентите също подслушваха какво правя аз. Но помежду ни се беше изградила дистанция. И още по-добре, защото все още си ги представях наредени до стената със свалени гащи.

Най-интересен щеше да ми бъде селския бек, дето живееше на семейни начала с тъпата си колежка. Тя също щеше да ми бъде много интересна. Шибана 18 годишна неврастеничка, чийто писклив гаден глас от време на време просто ме докарваше до блокаж. Особено когато започнеше да крещи на Димитър – така се казваше нейния, защо е похарчил *парите им*. Какъвто беше случая и тази вечер, за пореден път в последните дни.

Това бедността е корена на всяко зло, не нещо друго. Единствената българска поговорка, на която мога да кажа евала е точно тази: „Сиромах човек, жив дявол.” От

мен да го знаете – ако бедността се изкорени, светът ще стане едно прекрасно място. Ако бедността не може да се изкорени, то трябва да се вземат сталински мерки – ест човек – ест проблем; нет човек – нет проблем. Нали ме разбирате. Така и така бедните хора нямат какво добро да дадат на света. Те са просто едни гадни малки мишки, пренасящи гадни заболявания и живеещи с мисълта, че всеки който има повече от тях е длъжен да им помага. Бедните са най-истинските християни, Бога ми! Приемат буквално всичко и не само го приемат, но и са дотолкова безочливи с оскотелите си малки мозъци, че никога не би им хрумнало да се запитат къде е границата на приемливото нахалство.

44

Тръгнах да пикая и отворих вратата. Обля ме смрад на цигари. Ама да си ебе майката и смрад! Смрад, която за пореден път се носеше на талази отдолу.

В блока имаше банда дърти изроди, които се събираха в едно помещение в мазето. Съдейки по постоянните съобщения за събиране на дължимия наем за него, които се разлепваха във входа, вероятно бяха наематели. Имам чувството, че всичко в този блок беше под наем. Даже пощенските кутии се даваха под наем! Живеех в средицето на дребния черен бизнес.

Всъщност не знам дали дъртите наемаха помещението или просто го ползваха по две причини: първо, не знам как е възможно в страна, в която всеки твърди че няма пари, изроди-бачкери да наемат помещение, което се използва спорадично и единствено с цел напиване; второ, дъртата мазмантия, която се явяваше домоуправител, пируваше с тях сегиз тогиз. Но от друга страна, като се има предвид, че същата се явяваше и мой наемодател, и се разпореждаше с всички останали площи в блока, най-вероятно това че пиеше с тях не беше причина да не им взема пари.

Тъй като помещението беше не повече от 4-5 квадрата, за да не се издушават от вонята на тютюн, а вероятно и на други гадости, изродите оставяха вратата към входа отворена. Така хем димът се изкачваше по стълбицето и запълваше всички етажи с гадната си натура, прониквайки през вратите без да пита, хем гюрултията го следваше. Ако не отваряха вратата си, тези порове щяха да се издушат в собствената си гадня в рамките на 5 минути.

Без да се замислям излязох на стълбицето и посред зима отворих прозорците му, за да може димът да излиза навън. Направих нещо повече – повторих процедурата с прозорците на всички етажи до долу. Дремеше ми, че генерираната топлина от парното щеше да излети. Дето казват старите хора – пиленцето щеше да излети. Когато става дума за непосредственото нарушаване на комфорта, глобалните цели остават на заден план. Така и така навярно никой никога не е плащал парното си в блока.

45

На вратата ми се почука. Мислих около половин минута дали да отворя. Накрая отворих. Дългия – мъжлето на малката неврастеничка. За два месеца това беше първия контакт на студентите с мен.

-
-
- Здрасти. Ами, такава, аз реших да се запознаем.
  - О!
  - Аз съм Димитър – каза той и подаде ръка
  - Мараба, аз съм Петко – казах
  - Ами ние, такава, тази вечер празнуваме малко рожден ден тука и искахме да те поканим.

Чудесен момент да се запозная с невзрачните си съседи от дълбоката провинция.

-
-
- Супер, след малко ще дойда тогава, само да довърша нещо.
  - Аха. Ами окей тогава, хм?..
-
-

Димитър постоя няколко секунди безмълвно на прага потропвайки от крак на крак, почеса се по врата веднъж-дваж и безмълвно се върна обратно.

Затворих вратата, но останах залепен с ухо за нея. Другата врата се захлопна и веднага след това иззад нея изригна истеричния глас на малката фъртуна.

-
-
- Защо не му каза, бе?! Как може да си такъв тъпанар! Сега какво ще правим? Ти изобщо мозък имаш ли? Мислиш ли с нещо в тая глупава глава? Мухльо!
-
-

Вратата им отново се хлопна и някой с бързи крачки приближи. Блъсна два пъти настойчиво по моята. Едва успях да си махна ухото от дъските. Отворих. Отпред стоеше малкия вредител.

-
-
- Здрасти, аз съм Арсения – каза бързо
-
-

Почти незабележимо се дръпнах назад. Няма по-подходящо име за това дребно отровно същество, заклевам се! Припомнете си какво ви говорих в началото за имената.

В това време Арсения провеси врат настрани, разгледа чистотата и красотата на помещението, телевизора в ъгъла, хладилника, устните ѝ се свиха в една особена гримаса и в ума ѝ прещрака някаква тънка сметка.

-
-
- Аз пък съм Афанасий – рекох леко нервозно от наглото ѝ нахлуване в личното ми пространство
-
-

Сега беше неин ред да се дръпне почти незабележимо. Един поглед с периферното зрение към другия край показа, че останалите студенти са се скупчили на дупката на едва-едва откренатата врата и следят събитията.

- Димитър пропусна да ти каже... събираме по 20 лева на човек за купона – прекъсна съзерцанието ми тя
-
-

Аха-а-а! Разбрахте ли сега каква била работата? Ела, разбираш ли, ама дай парите, с които да го направим. По 20 лева на човек! Ха-ха! Седмичния бюджет на цялата им скапана групичка! Бяха решили да го получат от мен в кеш, а в замяна да ме гостят с кисели краставици, домашна ракия и филии със свинска мас, а най-вероятно и да изкърят нещо допълнително от моя долап. Ох, котенца!

- 20 лева, казваш? Имаме решение на проблема! Иди се подмий, сложи си новата прашка, ела след 5 минути и ще оправим работата. Не бих казал, че си като за 20 лева, но ще направя компромис този път. Айде, давай!
-
-

Малката отровна Айви загуби ума и дума вероятно за пръв път в живота си. От устата ѝ се изтръгна само едно „Моля-я-я-я!“ В този момент Димитър превключи на програма „спасявай честта на оная, която стотици са познали преди теб, рицарю“, отвори със замах вратата и се втурна към мен с крясък „Ще те смачкам, боклук“. След него някак по рицарски със секунда закъснение излетяха хеви металистът и цайсатия гений. Те обаче изхвърчаха с крясъци „А-а-а-а“ сякаш се намираха в шибана битка със силите на мрака и това беше последната им атака, от която зависеше дали злото ще надделее. Залагам си топките, че и двамата бяха прочели Властелинът на пръстените поне по три пъти и космите на ръцете им настръхваха всеки път като си представяха епичната битка при Helms Deep.

Едно протягане на ръката ми беше достатъчно да взема пистолета, от портмантото. Дълго мислих кое ще е най-доброто място за него, но по-добро от това не успях да намеря – така винаги беше където и когато ми трябваше.

Извъртях ръка и го насочих към тиквата на Димитър дори без да го зареждам. После всичко стана много анимационно. Димитър се опита да спре, изнасяйки трупа си назад, все едно беше Том, озовал се ненадейно пред глутница озверели кучета; едновременно с това пробва да извърне глава, да приклепне и да се скрие с ръце. Резултатът от тези опити беше, че се озова по гъз на пода, а единия му чехъл излетя напред, сякаш в опит да ме обезвреди. Вместо това обаче улучи Арсения в слепоочието, което беше горе-долу на нивото на ръката ми. Щях да кажа на нивото на пъпа ми, ама хайде да не прекаляваме с гаврата с хорските недъзи, нали. Арсения не издържа на поредната тъпотия на приятеля си, изкрещя с всички сили „Малоумник!“ и му зашлеви най-звучния шамар, който съм чувал някога. Трябва да е изплющял чак в Павликени.

В това време храбрите защитници на доброто бяха замръзнали на място с ебахти израженията, все едно ледената магия на Sub-Zero ги беше поразила.

Понякога си мисля, че хората, приемащи се за *добрите*, са много тъпи парчета и май наистина живеят с вярата, че самата идея е достатъчна да им даде +1000 НР, по една колба с червена и синя мана, огнен елементал и амулет за invulnerability. Горките заблудени шибаняци.

След като се насмях истерично и почти останах без дъх избърсах сълзите си и направих онова специфично движение с пистолета, което значи „Върви натам, че ме сърбят ръцете”, след което всичките четирима тръгнаха към отворената си стая.

Натъпках ги през вратата и тъкмо посегнах да я затворя зад гърба си, когато иззад нея се появи дебелият булка, чието отсъствие до момента не бях забелязал. Тя се появи с неочаквана за килограмите си бързина и стовари върху главата ми нещо. Нещото се оказа голяма бамбукова чиния. От тия китайските с тъпите илюстрации.

Чинията се пръсна на парчета и се чу вик. Но не беше моят. Отново викаше неврастеничното джудже. Този път обаче, за по-оригинално репликата беше „Не чинията ми-и-и-и!” Мили Боже! Спасяват й живота, а тя крещи за тъпата си чиния, купена от магазин за един лев!

Без миг колебание играх на дебелията такова мае гери в корема, че я залепих на задната стена. Браво на мен. Бях запомнил урока от едно време добре. Най-накрая да ми се получи. И то в реална ситуация, ти остави другото.

И в този миг в стаята изведнъж настана вселенска тишина.

Затворих вратата след себе си, огледах се и наредих:

- Наредете се до стената. Там до дебелията. Семейството, я застанете на челно място. По-живичко, де - стопля ми се уискито.

Докато се подреждаха със скоростта на срамежлива костенурка, огледах стаята. Беше толкова жалко и противно място, че да те е гнус да пипнеш нещо с пръст. По средата й имаше нещо като импровизирана маса, направена от кашон с дъска отгоре му. Около нея бяха наредени 6, незнайно как попаднали тук, дървени трупчета. О, миличките! Бяха предвидили място и за мен! Трогнат съм! Върху „масата” имаше пластмасови чинии за еднократна употреба, руло тоалетна хартия, няколко пластмасови вилици и ножчета, едно комбинирано сгъваемо ножче с лъжица, вилица и тирбушон, каквото за последно видях когато бях на 5 години и пластмасови чаши. Малко по в страни стоеше буркан с кисели краставици и шише с домашна ракия. Аз нали ви казах! Копеленцата си бяха направили много тънко сметчицата! Само филиите със свинска мас липсваха. Огледах се, да не би да съм ги пропуснал и погледът ми попадна върху един някак познат черен пластмасов ръб, подаващ се изпод възглавницата на леглото в ъгъла.

С бавни крачки и свито сърце се приближих. Повдигнах крайчеца на възглавницата и пред мен лъсна *лаптова*. В стаята се разнесе много дълбока, продължителна и всеобхватна въздишка. Те, защото сега вече знаеха че ще стане невиджано чудо, аз за да се успокоя и да не им отрежа главите с тъп трион още на мига.

Вдишах няколко пъти дълбоко смрадливия въздух. Не ми помогна. Пуснах възглавницата и много бавно се върнах при тях. Огледах ги от долу до горе. Мръсни, вехти дрешки, черно под ноктите. Без такива светът ще бъде едно по-добро място.

- Кой беше? – казах след дълга пауза.

Тишина. Рязко ударих Димитър в слънчевия сплит. Докато се опитваше да си поеме въздух на земята попитах отново.

- Кой беше?

Тишината продължи. Без въздух на пода се озова и Арсения.

- Всички бяхме! – изписука професора, който беше на ред
- Всички бяхте?
- Всички бяхме! – целият се тресеше
- И защо така бе, друже?
- Само на заем го взехме! Само за малко!
- Верно? На заем? На мен пък ми се струва, че сте го взели под наем.
- Точно така! Под наем! – потвърди много бързо и все така тресейки се професора
- Браво. Тогава днес е щастливият ви ден – денят за плащане на наема. Момент да сметна. Значи, 60 дни по 15 лева на ден прави-и-и... 900 лева.
- Но ние нямаме 900 лева! – опита да повиши глас някъде отдолу Арсения
- Арсения, на теб вече ти направих оферта – 20 лева за едно нелово триминутно ебане. Айде, ще проявя щедрост и ще оценя задника ти на 50 лева. Но както и да го смятам, пак не става. Не съм кон – няма само да те еба, я! Имам си и друга работа. Пък може и някой друг да иска, нали така? – огледах с голяма усмивка останалите – Дебелата обаче не я ща!

Професора щеше да колабира на място. Сигурно вече си представяше как го дъня. За миг пребледня и малко остана да падне.

- Голям си пич – обади се най-накрая и металиста. – Раздаваш го тежко с тоя *патлак*, големи приказки приказваш, ама я го остави да те видя колко си мъж!

Ей, Богу, няма край! Човешката тъпотия няма край! Сто процента вече си представяше как сега ще ме избие на чест и достойнство, ще оставя *патлака* някъде, ще се сбием, той ще ме повали, другите ще ми скочат, а дебелата ще го вземе, ще ми го опре в слепоочието и ще си отмъсти. Просто бях сигурен, че това си представяше. Можех да го видя в очите му – там вече с 24 кадъра в секунда се въртеше кинолентата. Но тази кинолента му попречи да види другата – истинската, в която левачката ми така го изгърмя в брадата изневиделица, че не му остави друг вариант освен да се свлече до дебелата и семейството. Единствен по средата като гигантски среден пръст остана да стърчи професора.

- Сега, ти като интелектуалеца на групата ще разбереш без повече да се убеждаваме, нали?

Той закима като шевна машина.

- Както казахме, наемът за двата месеца е 900 лева. И денят за събирането им е днес. Нали така?

Шевната машина заработи с пълна пара.

- Ами, тогава къде се парите?

- Ами ние нямаме толкова пари... обаче...
- А колко имате?
- Аз днес имам рожден ден и...
- Аха, значи ти си този. Честито. Сигурен съм, че ще запомниш *точно този* рожден ден. Но не разбрах колко пари имате.
- Ами те тези, които имаме... ни трябват... а и аз не съм сигурен, че...
- Как се казваш, друже? – прекъснах го
- Х-хари...

Имената! Имената и битието! Викайте ми Нострадамус!

- Потър?
- Н-не Потър! Русев.
- Виж сега, Хари Непотър Русев... Ти що си такава путка, бе? Що не си кажеш каквото ти е на душата, ами каканижеш там глупости? Кажй така и така, колкото имаме, наши са си, еби си майката. Толкова ли е сложно?
- Ама то аз не... не искам да кажа това!
- А какво искаш да кажеш?
- Ами, че те ни трябват за наема и за храна и... ако може по-нататък...
- Къде са парите за наема, Хари?
- П-под дюшека...

Отидох до леглото и отметнах дюшека. Под него имаше малка купчинка смачкани банкноти увити в ластик. Пълна безотговорност към парите. Направо не ги заслужаваха. Преброих ги – 415 лева.

- И това ли са всичките ви пари?

Хари закима много бързо. За момент си представих, че ако вместо глава можеха да му се монтират различни крайници, щеше да бъде много полезен в промишлеността. Примерно, ако сега му бяха сложили приставка за запечатване на бутилки, за 10 секунди щеше да е набил тапите на поне 50 шишета вино. Ако ли пък беше с приставката за шиене, щеше да е обкантил 200 метра чаршафи. Дори не ми се иска да смятам колко филии щеше да е нарязал, ако имаше приставка с нож. Но тогава щеше да е опасен и може би щеше да се наложи да го гръмна. Че не ги знаеш тия със спасителните движения кога ще изтрещат.

Прибрах парите в джоба си. Чу се едно едва доловимо поемане на въздух от онези, които бяха в съзнание.

- Хари, ти колко пари имаш в гащите? Я изскачай от джобовете! – върнах се обратно при обекта на забавлението си

Хари Видимо се притесни. Започна да пристъпва от крак на крак, но не беше особено усърден в това да покаже колко лев има в джобовете.

- Какво става, патенце?
- Ама аз не го взех! И им казах да не го правят! Обаче *те* не ме послушаха! Аз не исках да става така – избухна най-накрая истерично той; целият се тресеше
- О, това е интересно. Хайде, Хари, разкажи ми как стана таз беля?

- Да! Ами то... просто пробвахме... *те* пробваха и се оказа, че единия ключ става и за *вашата* врата. *Аз* дори не бях там! *Аз* се върнах веднага тук! И после *те* донесоха лаптопа и *аз* им казах, че така не трябва да се прави, но *те* не ме послушаха!
- Харалампи... Хараламби! По принцип мразя някой да кодоши. Долно е едно такова. А да кодошиш хората, с които живееш дори не мога да го проумея. Хората като теб, Хари, са отвратителни. Нали така?

Хари закима, но след първите няколко пъти се сети, че по-скоро трябва да отрече, затова заклати глава хоризонтално и в общи линии му се получи едно много нескопосано упражнение за раздвижване на врата.

- Ако все още имаше комунизъм, ти, Хари, щеше да си от онези гадни копеленца, които издават приятелите си само и само за да си спасиш жалкия задник. И какво щеше да правиш с живота си след това, Хари? Щеше да се ожениш за някоя тапа като Арсения, която щеше до смъртта ти да ти пили простотии на главата, да те унижава публично, а двете ви малоумни деца щяха да растат неврастенични и след години да създадат още едно безполезно и уродливо поколение. Но това теб нямаше да те касае, защото ти щеше да си хронично депресиран, да пушиш цигара от цигара, да пиеш евтина водка и да миришеш на пръч, защото гадната Арсения дори нямаше вече да те пере. И така докато един ден умреш от цироза или рак, понеже и алкохолът и цигарите са гадна работа, да не говорим какво остава за евтините. Но ти напълно щеше да си си го заслужил това, Хари, защото ти си олицетворението на термина *путка*. И макар сега вече да не живеем при комунизма, единственото, което ще се промени е, че сега няма да ти се налага да пишеш доноси. Много си ми неприятен, Хари. Направо ми се иска да ти скъсам главата и да я пратя на вашите в колет. Но като гледам теб, семейната ти история ми е напълно ясна, така че няма смисъл да го правя. Сморливите ти родители дори няма да разберат, че е твоята глава. Сигурно дори няма да разберат, че това е глава. Ще помислят, че някой от родата им праща зелка от новата реколта и ще я сготвят със свинско на фурна. Ще стане невероятна нова рецепта – „свинско с Хари"! Ха-ха!

Тук на лицето на Хари се изписа леко облекчение. Но не за дълго, защото вместо да му скъсам главата, му зашлевих един шамар с опъкото на ръката. Цигански шамар, дете има една приказка. Цайсите му хвъркнаха в другия край на стаята, а лекото облекчение се смени с тежко стъписване, след което като талпа със звучно „дуф“ Хари се плюсна по гъз на земята.

Наведох се и му пребърках джобчетата. В предното ляво открих още една купчинка смачкани банкноти. С мъка ги разгърнах. 36 лева. Браво! Пъхнах ги при другите.

- Утре вечер ще дойда за останалите 449 лева! – казах, взех лаптопа и излязох

5 фрага за няма и половин час. И ако това не е силен ден.

Цял ден в офиса щъка някакво жизнерадостно семейство. От къде се беше взело и какво точно правеше тук, засега остава загадка. Въпросното семейство седеше върху една маса, по която бяха разпилени около 230 играчки, с които си играеше невръстното им дете, което явно съвсем скоро беше чукнало нещо в порядъка на 2 години. Радостта на родителите беше голяма и изглеждаше, че в момента друго не ги интересува на този свят. Мен пък ме интересуваше, защото бяха заели масата ми за закуска. Сега трябваше да си изям сладките и да си изпия кафето на бюрото. На *бюрото!* Аз *водец* дизайнер ли съм, или лукова глава, да му еба майката?!

При поредното си минаване покрай масата, 4 часа след като за пръв път видях щастливото семейство, което си беше там още от преди да дойда в офиса, нищо все още не беше се променило. Добре, това да не е детска градина, дееба?! Дизайн така не може да се твори! Само да се изакам и ще ги оправя аз тях!

Пет минути по-късно, когато вече кротко аках с вестник в ръка, се случи любопитна ситуация. Щастливият татко се появи с щастливото си дете. Зад заключената ми врата долетя следният тихичък монолог-диалог:

- Сега ще се изакаме, татенце, дай да свалим панталонките... Айде, акай, татенце, аз те държа...

Пръц.

- Акаш ли, татенце?
- Акам.
- Акай, татенце, държа те.

10 секунди.

- Акаш ли, татенце?
- Акам.
- Акай, татенце, татко те държи

8 секунди.

- Акаш ли, татенце?
- Акам.
- Не акаш, татенце. Айде акай, татенце, аз те държа.

7.5 секунди.

- Акаш ли, татенце?

- Акам.
- Ама не акаш, бе татенце, айде акай.

4 секунди.

- Акаш ли, татенце?
- Не.
- Е айде пишкай поне.

Поредната пауза, в която нищо не се случи.

- Ще пишкаш ли, татенце?
- Не.
- Добре, дай да избършем дупето тогава.

В този момент някой се опита да нахълта в тоалетната почти с взлом – явно напоритостта идваше от все по-слабо издържащите напъна мускули. Уви, единственият свободен тоалет беше този с надпис “ремонт” и след около 2-секундно чудене, взломаджията влетя в него. След още няколко секунди се чу един специфичен звук, от едно специфично действие, което можеше да покаже на всички околни какъв наистина огромен и почти непосилен товар е носел в себе си човекът.

- Готово, татенце, ще акаш ли сега?

Интересна идея – хем му обърса задника, хем пак го подтиква да сере! Тоя е ебахти таткото, заклевам се!

- Наааааааа да акаааааааам – малкият започна полу-истерично, полу-весело да крещи.
- Добре, татенце, дай да вдигнем панталонките.
- Намааа да акаааааам ииииииии...
- Тихичко, татенце, че пречим на батковците.

В този момент гръмкият ми смях разпра въздуха, акомпаниран от едно също така гръмко “фрррррррррт” долетяло от затворената за ремонт кабинка. Представих си ситуацията, в която от нея излиза взломаджията с влачеши се по земята панталони, вестник в едната ръка и стърчащо парче хартия от задника, застава в разкрячена поза пред вратата, поглежда към бащата, разперва ръце, а по моравото му от бяс и напрежение лице се чете изразът “Е кво прайме сега, човек не може да се изсере от вас!”

Тази картинка беше толкова реална, че започнах да рева с пълна сила. Изгървах и вестник и всичко. Бащата очевидно се почувства доста неловко, защото в рамките на 1-2 секунди някак успя да вдигне панталонките на детето, да пусне водата, да го грабне и

да се изнесе с него през вратата, която пък се затвори зад него с прекрасно, звучно “тряс”.

Посмях се добре още около минута в пълна невъзможност да обърша качествено собствения си задник, през което време взломаджията явно също притеснен от това, се изнесе по един особено сходен начин.

48

Върнах се от работа весел и доволен. Не стига хумора в офиса, ами студентите щяха да ми купят и Плейстейшън!

Отворих си една биричка, втъкнах за всеки случай пистолета отзад в гащите си, ако пак ги прихване нещо и почуках учтиво:

- Драги съседи, завърнах се! – натиснах дръжката и отворих вратата

Всичко беше празно. Отворих подред и останалите помещения. Празно. Гадните копеленца се бяха изнесли тихомълком. Толкова са бързали явно, че са забравили няколко интересни вещи – два чорапа с различни цветове, пакет превръзки от най-евтините, пластмасова чаша с нарисуван заек и розова четка за коса. Дори не си бяха направили труда да ми оставят някоя бележка за сбогом. Примерно „Беше ни много приятно да се запознаем, успех в живота, довиждане”. Малко шамари са яли като малки, куца им възпитанието. Но какво да очакваш от поколение на пейзази.

Макар да избягаха с половината дължими пари, 501-те лева, които им взех свършиха много смислена работа. Добавих 1600 от мен и си купих кола. Първата кола в живота ми. Пежо 205 с огромен стъклен плъзгащ се шибидак, два карбуратора и цели 80 коня под капака, от които вероятно 10-на бяха вече измрели. Веднага му направих тунинг. Купих му хромиран накрайник за ауспуха за 18 лева, а седмица по-късно го занесох на пастиране, за да изпъкне цвета „графит металик”.

49

Следващите 6 месеца прекарах като единствен обитател на тавана. Някакви хора няколко пъти идваха, повръщаха при вида на помещенията и си тръгваха. Дъртата мастия, която ми се явяваше наемодател, реши да компенсира отсъствието на други наематели като ми повиши наема тройно, така щото от следващия месец той, разбирате ли, ставал 350 лева. За таванско помещение 7 квадрата с външни „баня” и „тоалетна”. Май беше подходящ момент да й направя пластична операция на лицето. Без физическа стимулация, забелязал съм, много хора изпускат тънката нишка на реалността. При някои се налага периодично стимулиране, докато други разбират от първия път. Имам

чувството, че за тази щяха да се наложат поне три убеждения – такъв тип ми изглеждаше. Но аз съм търпелив човек. Бавно и методично щях да я вразумявам.

По-подходяща обаче ми се стори идеята да изляза от *преходния* си период и да си потърся нещо отговарящо на възможностите и нивото ми.

Тръгнах по огледи. На четвъртия капарирах обзаведен апартамент. Необходими бяха два курса с Пежото да пренесе целия си багаж.

Този път имах изцяло обзаведена кухня, баня с вана, спалня, отделяща се от хола с плъзгаща врата, или както се казва по нашенски – с преход, голямо легло, нормален гардероб, диван, два фотьойла и масичка в хола, и всички онези дребни неща, които карат човек да се чувства такъв. Апартаментът беше и прясно „освежен” – половината помещения бяха с прасковени стени и бял таван, другата половина – обратно.

От близката железария си купих електриково жълт спрей. Върнах се на тавана и нарисувах хуйове с него навсякъде – по стените, по тавана, в гардероба. Мислех да продължа и с банята, но ми дойде по-добра идея. Слязох до пазара и купих 50 кубчета мая.

Върнах се горе и ги пуснах всичките в клекалото. После просто си тръгнах. Разопаковах багажа в новата квартира, подредих го и се напих по случая. А след първата нощ на голямото и удобно легло се почувствах малко повече човек от много други.

50

На следващия ден в новините видях интересен репортаж. Фекална лавина заляла кооперация на площад Македония. Лайната изригнаха от таванските помещения и тръгнаха надолу по стълбите. Влезли в апартаментите на хората. Били толкова много, че напълнили мазетата. Залели компотите, дамаджаните с вино и бидоните за киселото зеле. Истински лайнян потоп. Лайнагедон в средата на юли по средата на *столицата*.

Най-забавното обаче беше, че гражданска защита и компанията, отговаряща за водопроводите в интервю отказаха да се ангажират с проблема, тъй като източникът на лайната бил незаконно построена тоалетна, в следствие на което цялата отговорност и работа по отстраняване на последствията принадлежала на етажната собственост. Съкооператорите не само за своя сметка щели да отстранят щетите, но и щял да им бъде съставен акт за незаконното строителство на тоалетната, както и за незаконното отдаване под наем на таванските помещения. После щели и да ги подпукат за биологично замърсяване.

Иначе не съм злопаметен, но тук се разтресох мощно в грандиозен оргазъм.
